

31

เดินทางอีกครั้ง

กาลเวลาไม่เคยหยุดนิ่ง ดังสายน้ำที่ไม่เคยหยุดไหล เมื่อฟันเฟืองแห่งโชคชะตาหมุนไปก็ไม่มีหนทางใดที่จะหยุดมันได้ นอกเสียจากการรอให้มันหยุดด้วยตัวของมันเอง...หรือไม่ก็...ทำลายมัน

ตุ๊กตาไขลานที่ถูกไขแล้วจะเริ่มเดินไปตามจังหวะเพลงอันอ่อนโยนและนุ่มนวลที่ผู้สร้างสรรค์หวังจะให้ซึมซับเข้าสู่จิตใจของคน แต่มันจะเป็นดังเช่นที่หวังเอาไว้หรือไม่ก็อาจรู้ได้ เพราะต่างคนก็ต่างความคิด หนทางที่เลือกเดินย่อมแตกต่างกัน จะยอมหยุดฟังและซึมซับความไพเราะของเสียงเพลงและความงามของตุ๊กตา หรือจะเดินผ่านไปราวกับตรงข้างทางนั้นไม่มีสิ่งใด

คุณคือผู้ที่เลือกมัน...

ทุกสิ่งในโลกเมื่อเกิดย่อมมีดับ ดังเช่นเรื่องราวเมื่อมีการเริ่มต้นก็ต้องมีการสิ้นสุด ไม่ว่าเรื่องราวนั้นจะสวยงามหรือโหดร้ายสักเพียงใด แต่มันก็ต้องจบลงในสักวัน ดังเช่นตุ๊กตาไขลานที่ค่อย ๆ เดินไปอย่างเชื่องช้าตามลานไขจนหมดรอบ และหยุดลงอย่างเศร้าสร้อย...

“ใครสั่งให้นายยกแขนแบบนั้น ! ทำแบบนั้นมันก็เท่ากับเปิดช่องว่างนะสิ !”

นายกองผู้หนึ่งตวาดใส่พลทหารที่กำลังฝึกการต่อสู้ ทำให้ทหารคนอื่น ๆ ที่ฝึกด้วยกันต้องหันไปมอง

“ขอโทษด้วยครับ” พลทหารที่ถูกตำหนิเอ่ย

เสียงดาบกระทบกันดังก้องไปทั่วทั้งสนามฝึกที่หนึ่งแห่งพระราชวังหลวงอีนีเยส

นอกจากการฝึกทหารที่ส่วนใหญ่จะประจำอยู่ที่ค่ายทหารในเมืองแล้ว ก็ยังมีทหารบางส่วนที่มีหน้าที่ดูแลพระราชวังโดยเฉพาะซึ่งจะต้องมาฝึกกันที่สนามของวังหลวง

ร่างสองร่างกำลังนั่งมองการฝึกทั้งหมดจากที่นั่งข้างสนาม คนหนึ่งยิ้มแย้มด้วยความสงสารพลทหารคนนั้น ส่วนอีกคน สีหน้าไม่มีการแสดงออกใดๆ ใช้แล้ว ทั้งคู่คือ เรมีอาและคาออสนั่นเอง ร่างเพรียวบางอยู่ในชุดสีขาวลายขลิบทอง เสื้อแขนยาวกระดุมเฉียงข้างและกางเกงขายาวดูสุภาพเรียบร้อย เส้นผมยาวสีน้ำตาลอ่อนนุ่มดูเงาแวววาวเหมือนรวมมัดเอาไว้ที่ท้ายทอยด้วยโบสีเข้ม ส่วนร่างสูงของอีกคนอยู่ในชุดเสื้อแขนยาวคอตั้งสูงและกางเกงสีเข้มแบบสุภาพ ทั้งหมดถูกสวมทับด้วยเสื้อคลุมยาวสีขาวคอปก

ด้วยความที่เรมีอาจะต้องเรียนรู้งานทางด้านกองทัพและการทหารอีกมาก ในช่วงนี้เธอจึงต้องคอยตามดูการฝึกของกองทหารต่าง ๆ และศึกษาาระบบระเบียบในกองทัพทุกวัน โดยมีแม่ทัพสี่ฤดูทั้งสี่สลับเปลี่ยนกันมาสอนสิ่งต่าง ๆ ที่เธอจำเป็นต้องรู้ สำหรับวันนี้การเรียนการสอนภาคทฤษฎีในช่วงเช้าได้จบลงแล้ว เธอจึงมาดูการฝึกของกองทหารราบที่แปดเป็นการเรียนรู้เพิ่มเติม

“นายกองคนนั้นตาดีน่าดูเลยแฮะ” เรมีอาเอ่ยด้วยสีหน้าเห็นใจ เมื่อเสียงตะโกนต่อว่าพลทหารของนายกองคนเดิมดังขึ้นอีก

การฝึกของหน่วยทหารกองนี้เป็นการฝึกการใช้หอกและทวนยาวโดยไม่ใช้เวทมนตร์เป็นการต่อสู้ด้วยทักษะล้วนๆ ซึ่งทหารส่วนใหญ่ก็มักจะฝึกฝนร่างกายมากกว่าเวทมนตร์อยู่แล้ว เพราะคนธรรมดาไม่ได้มีพลังเวทเหลือเพื่อเหมือนพวกนักเวทที่มีอยู่จำนวนไม่มาก ซึ่งพวกนักเวทเองก็มีสังกัดอยู่ต่างหากและวิธีฝึกที่แตกต่างกัน

เรมีอาและคาออสยังคงเฝ้าดูการฝึกต่อไป เด็กสาวพยายามเรียนรู้วิธีการฝึกและการควบคุมพลทหารให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้ใบหน้าจะยังคงระริ่น ส่วนอีกคน แม้จะไม่จำเป็นต้องมาดูเพราะคงคุ้นเคยกับเรื่องแบบนี้อยู่แล้ว หากแต่คาออสเองก็จัดการงานของเขาจนเสร็จแล้วเช่นกัน การประชุมหารือเรื่องต่างๆ ระหว่างอีนีเยสกับเฟรดินจะต้องมีคาออสเป็นตัวแทนขององค์ราชาเฟริโอจากทางเฟรดินเข้าร่วมด้วยเสมอ

ในขณะที่เด็กทั้งสองกำลังมองดูการฝึกอยู่นั้นก็เกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้นในสนาม การต่อสู้ของพลทหารสองคนทวีความรุนแรงขึ้นจนหอกในมือของพลทหารที่ตัวเล็กกว่ากระเด็นหลุดจากมือ และมันคงจะไม่เป็นปัญหาอะไรถ้าเจ้าหอกนั้นไม่พุ่งด้วยความเร็วตรงเข้าใส่เรมีอา!

ดวงตาสีเงินเบิกขึ้นในช่วงเสี้ยววินาที ร่างบางกระโดดตืลังกาขึ้นไปในอากาศ

พร้อมกับมือที่ยื่นออกไปจับหอกด้ามนั้นเอาไว้ได้อย่างพอดีพอดี เด็กสาวลงพื้นพลางตัวตวัดหอกให้ปลากลิ้งพื้นอย่างสวยงาม สงสัยเธออาจจะเก็บกดมากที่หลายวันมานี้ได้แต่เรียนภาคทฤษฎีกับเฝ้ามอง ไม่ได้ออกแรงเองเสียที พอสบโอกาสจึงมีการวาดลวดลายเป็นการชดเชยอารมณ์เบื่อบ่อยนั้นเล็กน้อยๆ น้อยๆ

“ของท่านค่ะ” เด็กสาวเดินถือหอกด้ามนั้นไปคืนแก่พลทหารแล้วยิ้มอย่างเป็นมิตรรอยยิ้มอันแสงงดงามที่ไม่่ว่าเมื่อไรก็สามารถสะกดสายตาของผู้ที่มองมันได้เสมอ

“ชะ...ชะ...ขอบคุณขอรับ ทะ...ท่านรเมือา” ทหารหนุ่มพูดอย่างตะกุกตะกัก ขณะเดียวกันนายกองก็เดินรี่เข้ามา

“ขอภัยจริงๆ ขอรับท่านรเมือา ลูกน้องข้าสร้างความสะดวกร้อนให้ท่าน” นายกองก้มศีรษะให้แก่เด็กสาว ทำเอารเมือาเลิกหลักปฏิสฐาปนาไม่ทัน

“ไม่เป็นไรค่ะท่านนายกอง ข้าเองก็เบื่อ ๆ ได้ขยับตัวบ้างก็ดี” เด็กสาวเอ่ยอย่างนอบน้อม

ด้วยความที่มีคำสั่งแต่งตั้งรเมือาขึ้นมาเป็นการเฉพาะกิจ ทำให้เด็กสาวอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจเทียบเคียงกับองค์กรชทายาทซึ่งสามารถสั่งการกองทหารทั้งหมดของอีนีเอสได้อย่างสบายๆ รวมทั้งที่พักนี้รเมือาต้องคอยตระเวนไปตามกองทหาร เด็กสาวจึงพอจะเป็นที่รู้จักอยู่บ้าง แต่ก็ในฐานะของนักเรียนดีเด่นจากดีเนนและพระสหายเท่านั้น ฐานะที่แท้จริงของเธอยังคงเป็นความลับต่อไป

ต่อหน้าคนอื่นเธอยังคงถูกองค์กรราชาเฟรดเดอริกเรียกว่าท่านรเมือา จนบางครั้งเด็กสาวก็อดแปลกใจไม่ได้ ก็เหมา...เสด็จพ่อของเธอเรียกลูกสาวตัวเองว่า ‘ท่าน’ แต่ดันไปเรียกคาออสที่เป็นลูกพระสหายว่า ‘คาออส’ เหยๆ ถึงพวกฮาเวสจะยังคงถูกเรียกอย่างสุภาพแบบเธอ แต่มันก็อดรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้อยู่ดี

“ถ้าอย่างนั้น หากท่านไม่รังเกียจ จะมาร่วมฝึกด้วยไหมขอรับ” นายกองอาวุโสเอ่ยเชิญชวนอย่างมีน้ำใจ และแน่นอน คำเชิญที่แสนจะโดนใจแบบนี้ ถ้าปฏิเสธก็ไม่ใช่รเมือาแล้ว

“จริงเหรอคะ! ยินดีอย่างยิ่งเลยคะ” เด็กสาวตอบรับด้วยน้ำเสียงดีใจแบบไม่ปิดบัง การกระทำของรเมือาทำให้คนตายด้านที่ยังคงนั่งอยู่ข้างสนามต้องถอนหายใจ แต่คาออสจะทำอย่างไรได้ ก็ในเมื่อตอนนี้เจ้าตัวดีกำลังควงหอกในมือด้วยใบหน้าระริ่นจนออกนอกหน้าอย่างนั้น เด็กหนุ่มพอจะรู้ว่าหลายวันมานี้รเมือาเบื่อแค่ไหน เพราะพวกฮาเวสก็เพิ่งจะหายดี พี่เลี้ยงก็เพิ่งจะฟื้น ส่วนคาตารีนาก็ยังคงไม่รู้สึกลึกๆ ทำให้ไม่มีใครว่าง

พอที่จะประลองฝีมือกับเธอสักคน

คาออสเองก็ต้องวิ่งเข้าวิ่งออกห้องประชุมเป็นว่าเล่น แถมยังต้องคอยติดต่อกับคนของเฟรดิน ทำให้ถึงอยากจะออกแรงฉะกับเด็กสาวสักรอบสองรอบต่อวันก็ทำไม่ได้ เวลาที่เขาวางเครื่องมือก็ต้องเรียน ส่วนเวลาที่เด็กสาวว่างเขาก็มักจะโดนเรียกตัว

“ไม่ทราบว่าคุณเครื่องมือต้องการจะประลองกับใครเป็นพิเศษไหมขอรับ” นายกองเอ่ยถาม

“จะว่าไปก็มีนะคะ แต่เจ้านั้นยังนั่งจุ่มปุ๊กอยู่ตรงนั้น” เด็กสาวเอ่ยพร้อมกับมองไปยังร่างของเจ้าคนตายด้าน เพียงแค่ดวงตาทั้งสองสบกัน คาออสก็ต้องยอมลุกจากเก้าอี้แล้วเดินตรงเข้ามาหา

เอาเถอะ ถึงอย่างไรหลายวันมานี้คาออสเบื่อเต็มทีเหมือนกัน เขาเองก็อยากออกแรงฉะกับเด็กสาวอยู่แล้ว ทั้งๆ ที่ตอนอยู่ที่โรงเรียนมีเรื่องให้ต้องออกแรงกันไม่เว้นแต่ละวัน แต่พอมายูที่นี้กลับแทบไม่มีเวลาแม้แต่จะเจอหน้า อุตส่าห์วางตรงกันทั้งที่สองคนนี่ไม่มีทางพลาดโอกาสที่จะได้พัดกันอย่างแน่นอน!

“ถ้ายับคมพะยะคะองค์ชายคาออส เอ่อ...พระองค์และท่านเครื่องมือจะประลองกันรีพะยะคะ” นายกองถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ ก็คาออสดันเดินมาปล่อยไอเย็นเสียประชิดตัว ท่านนายกองจะไม่เสียส้นหลังได้ยังไงกัน

“คงไม่เป็นการรบกวนการฝึก” คำพูดที่ฟังเหมือนคำถาม หากแต่เจตนาที่แฝงนั้นคือการบังคับกันชัดๆ แล้วท่านนายกองจะไปทำอะไรได้ นอกเสียจากรีบยื่นทวนของตนส่งให้เจ้าคนตายด้านแล้วสั่งให้ลูกน้องถอยห่างออกมา

การต่อสู้ของรัชทายาทแห่งเฟรดินที่ได้รับการกล่าวขานถึงความเก่งกาจอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ กับเด็กสาวผู้ได้รับการยกย่องให้รับตำแหน่งอันทรงเกียรติ เพียงแค่ได้ชมก็นับเป็นการเรียนรู้ที่ดีกว่าการฝึกอย่างเทียบไม่ติด

“ดีจังที่นายยอมย้ายกันออกจากเก้าอี้เสียที วันๆ เอาแต่นั่งประชุมจนตัวแทบจะติดกับเก้าอี้อยู่แล้วนะ” เด็กสาวตวัดตอกพาดบ่าพลางเอ่ยอย่างยียวนตามประสา

ไอเย็นที่แผ่ฐานออกมาเป็นการตัดบททำเอาผู้ชมทั้งหลายเสียส้นหลังวางจิตสังหารที่ถูกปลดปล่อยออกมาอย่างไร้ความปราณีและความเกรงใจ ทำให้ทุกคนในบริเวณนั้นถึงกับร่างกายแข็งทื่อ ยกเว้นก็แต่เครื่องมือที่ผิวปากอย่างถูกใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็มาเริ่มกันเลย” ลั่นเสียงหวาน ร่างบางก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าเหนือศีรษะของคู่ต่อสู้ในทันที!

หอกคมในมือถูกยกขึ้นสูงแล้วแทงลงมายังร่างเป้าหมาย หากแต่สิ่งที่แทงได้กลับเป็นเพียงพื้นดินเปล่า ๆ เพราะร่างของคาออสเคลื่อนตัวหลบไปทางด้านข้างแล้ว ดวงตาสีเงินหอบปรายกายก่อนที่หอกจะถูกกระชากจากพื้นดินแล้วแทงออกไปทางด้านข้าง คาออสกระโดดขึ้นสูงเพื่อหลบวิถีการแทง

เมื่ออีกฝ่ายอยู่สูงกว่าทำให้มือบางต้องรับชกอาวุธของตนเองกลับ เพื่อป้องกันไม่ให้อีกฝ่ายเหยียบมันได้ หากแต่ในจังหวะเดียวกันมือหนักก็ตัวทวนแทงใส่ร่างบาง ทำให้หอกของเรมีอาที่เพิ่งจะถูกชักกลับต้องตัวอีกครั้งเพื่อป้องกันการโจมตีของอีกฝ่าย

เคล้ง !

คมด้านหัวทวนกระแทกเข้ากับส่วนด้ามจับของหอก แรงที่ตกลงมาจากด้านบนนั้นมากพอที่จะทำให้เรมีอาซึ่งคุกเข่าอยู่บนพื้นต้องทรุดตัวลงอีกเล็กน้อย

แต่แล้วเด็กสาวก็ออกแรงงัดหอกในมือขึ้นสะท้อนการโจมตีของอีกฝ่าย คาออสติดตัวออกไปห่างเล็กน้อย ก่อนที่จะพุ่งตัวกลับเข้ามาใหม่อย่างรวดเร็วโดยไม่เว้นจังหวะ เรมีอารีบลุกขึ้นแล้วปักหอกลงกับพื้นดิน ร่างบางใช้หอกเสมือนเสาแล้วเหวี่ยงร่างของตนเองให้ปลายเท้าตรงเข้าปะทะกับร่างสูงที่พุ่งเข้ามา

คาออสชะลอตัวลงแล้วจับทวนด้วยมือทั้งสองข้างชนานกับพื้น ด้ามทวนเข้าปะทะกับปลายเท้าของร่างบาง ส่งผลให้ต่างคนต้องกระเด็นออกห่างจากกัน จังหวะที่กระเด็นออกมา เรมีโอก็ชักหอกของตนออกมาจากพื้นดินแล้วลงยืนอย่างสวยงามในท่าเตรียมพร้อมรับการโจมตี ส่วนเจ้าคนตายด้านที่ถอยหลังไปก็หยุดตัวเองกับพื้นได้พอดีพอดี แล้วพุ่งตัวเข้าหาฝ่ายตรงข้ามอีกครั้ง ทวนยาวคงอยู่ในมือทั้งสองจนไม่อาจทราบได้เลยว่าทิศทางการโจมตีของเขาจะเป็นเช่นไร

เมื่อคาดเดาไม่ได้ เรมีอาจึงต้องต้านการโจมตีของคาออสก่อนที่จะเข้ามาถึงตัว เด็กสาวกระชับหอกในมือแน่นก่อนที่จะแทงไปยังร่างของคาออสแบบไม่ยั้ง ด้วยทิศทางและความเร็วอันมหาศาลทำให้ดูราวกับว่าหอกนั้นแยกร่างได้ก็ไม่ปาน

ร่างของเจ้าคนตายด้านต้องชะงักอีกครั้งเมื่อตกอยู่ท่ามกลางการโจมตีของอีกฝ่าย หากแต่คนอย่างคาออสไม่ยี่หระกับการโจมตีแบบนี้เป็นอันขาด ร่างสูงเคลื่อนที่อย่างคล่องแคล่วเพื่อเคลื่อนตัวหลบทุก ๆ การโจมตีของอีกฝ่าย ผสานกับการใช้ทวนในมือทำให้การโจมตีของเรมีอาไม่อาจสะกิดให้เจ้าคนตายด้านเกิดแม้แต่น้อย

การต่อสู้ที่ดำเนินต่อไปโดยเพิ่มความรุนแรงขึ้นทุกขณะ ทำเอาผู้ชมซึ่งเป็นทหารราบกองที่แปดต้องหน้าซีดไปตาม ๆ กัน ไม่ใช่หน้าซีดด้วยความตกใจหรือหวาดกลัวอะไร

หอรกนะ อาจมีกลัวบ้างเล็กน้อยจากจิตสังหารของคาออส แต่หลักๆ เป็นเพราะทั้งในฝีมือของคนทั้งคู่ต่างหาก ความรวดเร็วของการรุกและการรับ การออกกระบวนท่าที่ไม่มีคำว่า 'ลั้งเล' อีกทั้งยังระดับความสามารถที่เห็นได้อย่างเด่นชัด

ไม่น่าแปลกใจเลยจริงๆ ที่คนหนึ่งจะเป็นถึงรัชทายาทผู้เป็นที่กล่าวขวัญของคนทั้งแผ่นดิน ส่วนอีกคนถึงจะเป็นเพียงสามัญชนแต่ก็เป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจขนาดองค์ราชาเฟรเดอริคทรงยอมยกอำนาจที่เทียบเท่ากับองค์รัชทายาทให้

เคล้ง !

คมหอกและคมทวนแทงสวนเข้ากระแทกกันแล้วต่างเบนออกไป

"สงสัยวันๆ นายจะเอาแต่นั่งเก้อจ้นขามันพิการไปแล้วละมั้งเนี่ย" เสียงใสดังขึ้น ล่อแวนเหมือนผู้ถือไฟเหนือกว่า เพราะจากการต่อสู้ในครั้งนั้นทำให้เรมีอาารู้ได้ว่าความเร็วของคาออสตกลง

"เธอเองก็จับแต่ปากกาখনก" คาออสเอ่ยเสียงเย็นสั่นห้วนหากแต่เชือดเฉือน ซึ่งประโยคนี้หมายความว่า การเคลื่อนไหวของมือบางเวลาที่ตัวอาวุธนั้นเชื่อมเข้าอย่างผิดปกตินั่นเอง

"ซิ !" เด็กสาวส่งเสียงอย่างไม่พอใจในลำคอ

ก็จริงอย่างที่เจ้าคนตายด้านพูดมานั่นแหละ พักนี้เรมีอาได้แต่จับปากกาখনกเพื่อเรียนหนังสือทำให้มือเกิดล้า แต่คาออสเองวันๆ ก็ได้แต่นั่งทำงานเอกสารหรือประชุมขาของเขาจึงเริ่มเฉื่อยลงเช่นกัน

สงสัยทั้งสองคนคงจะต้องหาเวลาว่างมาออกกำลังกายกันบ่อยๆ เสียแล้ว

การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไปอย่างดุเดือด ทั้งคู่ผลัดกันรุกและรับอย่างไม่มีการเว้นจังหวะให้ได้หายใจ ความสามารถในการใช้อาวุธทุกรูปแบบทุกกระบวนท่าถูกงัดออกมาฟาดฟันใส่กันโดยไม่คิดสนใจสิ่งใด แต่กระนั้นก็ยังคงไม่มีใครสามารถสร้างบาดแผลให้กับอีกฝ่ายได้เลย

เวลาล่วงเลยเข้าสู่หน้าที่สามสิบท่ามกลางสายตาคอนเสิร์ตของบรรดานายทหารในที่นั้น ในตอนนี้การต่อสู้ของทั้งสองได้ขยายขอบเขตจนกลายเป็นการจู่โจมกลางอากาศไปเสียแล้วและไม่ใช้เวทลอยตัวอีกด้วย ! ทั้งเรมีอาและคาออสเลือกที่จะกระโดดขึ้นสูงแล้วออกแรงตัวอาวุธในมือใส่กันในช่วงเวลาก่อนตกลงสู่พื้นดิน ด้วยความเร็วชนิดที่มองด้วยตาเปล่าแทบไม่ทัน

"นี่องค์ชายคาออสกับท่านเรมีอาสู้กันแบบนี้มาครึ่งชั่วโมงแล้วนะ ทั้งๆ ที่ออกแรง

กับกระบวนท่ามากขนาดนั้นแต่กลับยังไม่มีใครเป็นอะไรเลย” เสียงพึมพำของนายกองดังขึ้น การต่อสู้ที่ยิ่งดุก็ยิ่งต้องอึ้ง เพราะมันทั้งรุนแรงและรวดเร็วเกินกว่าที่จะเป็นการต่อสู้ของคนธรรมดาจริงๆ!

“ท่านนายกอง ถ้าไม่มีใครหยุดท่านทั้งสองลงก็ องค์ชายคาสกับท่านเริ่มอาจจะต่อสู้กันจนกว่าจะมีคนแพ้แน่ๆ” เสียงของพลทหารคนหนึ่งดังขึ้น ซึ่งเขาก็คิดได้อย่างถูกต้อง จะมีผิดไปบ้างก็ตรงที่เริ่มอาบกับคาสจะไม่หยุดอยู่แค่การแพ้ชนะนะสิ ทั้งสองคนนี้จะสู้กันไปเรื่อยๆ จนกว่าจะตายกันไปข้างหนึ่งต่างหาก!

นายกองแห่งกองทหารราบที่แปดเริ่มปวดขมับ การต่อสู้ที่ดุเดือดเลือดพล่านขนาดนี้ใครจะกล้าเข้าไปยุ่ง และถึงกล้าก็เชื่อว่าสามารถยุ่งได้ ผู้อาวุโสใช้เวลาไตร่ตรองอยู่สักพักก่อนที่จะออกคำสั่ง

“เจ้ารีบเอาเรื่องนี้ไปรายงานองค์ราชาเฟรดเดอริก พระองค์คงมีวิธีจัดการ” พลทหารรับคำก่อนที่จะรีบวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

เวลาผ่านไปเกือบยี่สิบนาที การต่อสู้ของเริ่มอาบกับคาสก็ยังคงดำเนินต่อไป โดยไม่มีท่าทีว่าจะลดความแรงลงเลย กระบวนท่าแต่ละท่าทำเอาทั้งดินและอากาศทั่วบริเวณนั้นสั่นสะเทือนเสียหาย ในขณะที่ท่านนายกองกำลังจะลงมือ ทหารคนที่ถูกส่งไปแจ้งเรื่องแก่องค์ราชาเฟรดเดอริกก็กลับมา และทันทีที่นายกองเห็นว่าไม่มีใครเสด็จตามมาด้วย เขาก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

“กระหม่อมซาร์ อุเสียนา หัวหน้ากองทหารราบที่แปดประจำพระราชวังถวายบังคมพะคะยะฝ่าบาท ขอจงทรงพระเจริญ” นายกองอุเสียนาคุกเข้าทำความเคารพพร้อมๆ กับนายทหารใต้บังคับบัญชาทั้งหลาย

“ดูเหมือนองค์ชายคาสกับท่านเริ่มอาบจะทำท่านลำบากแล้วสินะ ท่านนายกอง” องค์ราชาเฟรดเดอริกเอ่ยพลางยิ้มแยมตามนิสัย

“เอ่อ...ไม่พะยะคะ กระหม่อมไม่เคยคิดเช่นนั้น เพียงแต่...กระหม่อมเกรงว่าถ้ายังปล่อยไปแบบนี้ องค์ชายคาสกับท่านเริ่มอาบอาจเป็นอันตรายพะยะคะ” นายกองอุเสียนาตอบอย่างเกรงๆ หากแต่่องค์ราชาเฟรดเดอริกกลับส่งเสียงหัวเราะเบาๆ

“ท่านจะคิดอย่างนั้นก็ไม่แปลกหรอก ข้าเองก็อยากจะเห็นทั้งสองคนสู้กันอยู่เหมือนกัน ได้ยินมานานแล้วว่าสู้กันที่ไรเป็นต้องทำชาวบ้านเขาเดือดร้อนไปทั่ว สงสัยจะเป็นเรื่องจริง” องค์ราชาแห่งอีนีสเอ่ยพลางเบนสายตาไปยังสองร่างที่ยังคงเข้าห้ำหั่นกันอย่างไม่สนใจใคร

ทั้งเรมีอาและคาออสคงจะมัวแต่สนใจการต่อสู้จนไม่ได้สังเกตเลยว่ามิเชกมาเยือนองค์ราชาเฟรดเดอริคมิได้ทรงมีเจตนาปองร้ายแต่อย่างใด รอยยิ้มขององค์ราชาเฟรดเดอริคปรากฏขึ้น จะว่าเอ็นดูก็เอ็นดูอยู่หรอก แต่เล่นกันรุนแรงแบบนี้สงสัยจะต้องตกเตือนกันบ้าง

องค์ราชาแห่งอีเนียสสั่งให้พวกทหารกองที่แปดและราชองครักษ์ส่วนพระองค์ถอยห่างออกไป พร้อมกับขอพลาจากพลทหารผู้หนึ่งมาถือเอาไว้ ดวงตาสีเงินทอประกายขึ้นชั่ววูบ ไฉนที่ไม่เคยให้ผู้ใดได้สัมผัสส่งาย ๆ ถูกปล่อยออกมาก่อนที่จะหอกในมือขององค์ราชาแห่งอีเนียสจะแทงลงบนพื้นดิน

“วอเดอร์แทน”

นามแห่งเวทถูกเอ่ยออกมาเบา ๆ เกิดเป็นแสงสว่างสีเขียวสดพุ่งขึ้นมาจากพื้นดินราวกับแถววัลย์จำนวนมาก พวกมันเลื้อยตรงไปยังเป้าหมายด้วยความเร็ว ภัยที่กำลังจะมาถึงตัวทำให้เจ้าคนตายด้านและเจ้าตัวดีต้องรีบยุติการต่อสู้แล้วหันมารับมือกับศัตรูใหม่ หอกและทวนในมือของทั้งสองตัวออกมาข้างหน้าพร้อม ๆ กับลำแสงทำลาย หากแต่ด้วยปริมาณที่มากกว่า จึงมีแถววัลย์แสงสีเขียวบางเส้นอ้อมด้านหลังของทั้งคู่แล้วตรงเข้ารัดร่างของคนทั้งสอง

หากเป็นในเวลาปกติเจ้าแถววัลย์พวกนี้คงไม่มีโอกาสได้กระตุกกระดิกต่ออีกแม้วินาที แต่เมื่อทั้งเรมีอาและคาออสพบว่าเจ้าของแถววัลย์เหล่านี้เป็นใครทั้งคู่จึงยอมให้มันจับตัวแต่โดยดี

‘พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลูกข้างด้วย’ เรมีอารำพึงอยู่ในใจ ในขณะที่คาออสยังคงมีสีหน้านิ่งเรียบ

แถววัลย์แสงพรางทั้งสองลงมาสู่พื้นเบื้องล่างเพื่อเผชิญหน้ากับองค์ราชาแห่งอีเนียส ร่างสูงโปร่งแลดูสง่างามในชุดคลุมสูงศักดิ์มอมมายังเด็กทั้งสอง

“ว่าอย่างไรคาออส ท่านเรมีอา ดูเหมือนว่าทั้งคู่จะเบื่อกันสินะ” ใบหน้าที่ยังคงยิ้มแย้ม หากแต่ออราเย็น ๆ ที่แผ่ออกมาร่างอันสูงศักดิ์ก็ทำให้เรมีอาต้องแอบร้องไห้ในใจ

‘งานเข้าแล้วไง’ งานนี้ทั้งเธอทั้งคาออสท่าจะช่วยกันอย่างถ้วนหน้า

“ว่าไง ข้าถามทำไมไม่ตอบ” องค์ราชาทรงเน้นเสียงหนักขึ้นอีกเล็กน้อย หากแต่ความเย็นยะเยือกนั้นก็กลับเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว

“เอ่อ...มันก็...แบบว่า...” เจ้าของเสียงโหยงอ้อ ๆ อึ้ง ๆ กำลังพยายามคิดคำตอบ

“ตอบมาตรงๆ เถอะ” องค์ราชาถามอีกครั้ง ซึ่งในครั้งนี้นี่เจ้าของดวงตาสีเงินคม และดวงตาสีฟ้าต่างก็ตอบออกมาพร้อมกันแบบไม่มีคำवलังเล

“เมื่อมากพะคะ / พะยะคะ” ทั้งสองประสานเสียงกัน ทำเอาองค์ราชาแทบจะหลุดหัวเราะ

ไม่แปลกที่คาออสจะตอบแบบนี้ เพราะเจ้าตัวเป็นพวกขวานผ่าซากมาแต่ไหนแต่ไร ส่วนเรมีอา...ก็องค์ราชาเป็นคนบอกให้พูดตรงๆ เธอก็เลยตอบตรงๆ ไปเลย

ฝ่ายองค์ราชาแห่งอีเนียสเมื่อได้รับคำตอบก็ต้องหลุดหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้ ไม่ว่าอย่างไรทั้งสองคนก็ยังเป็นเพียงเด็กอายุสิบห้าจริง ๆ นั้นแหละ

ท่าทางขององค์ราชาเฟรดเดอริกที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ทำเอาเรมีอาลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก อย่างน้อยๆ เธอก็ไม่ต้องถูกทำโทษ ซึ่งเรมีอาบอกได้คำเดียวว่า ไม่ว่าโทษนั้นจะเป็นอะไร แต่ถ้ามันออกมาจากสมองของเสด็จพ่อแล้วละก็ มันคงไม่ใช่เรื่องที่น่าอภิรมย์เลยสักนิด

“นั่นสินะ หลายวันมานี้คงทำให้พวกเจ้าเมื่อกันจริงๆ นั้นแหละ เอาเถอะ ข้าก็ไม่ได้คิดจะแก้มพวกเจ้าหรอก เพียงแต่คงรู้สินะว่าสิ่งที่ทำไปมันไม่สมควรอย่างไร หากพวกเจ้าจะสู้กันข้าก็ไม่ว่า แต่ถ้ามาทำให้ทหารของข้าต้องเป็นกังวลแบบนี้ เห็นทีข้าคงจะไม่ไ้” พระสุรเสียงที่ฟังดูจริงจังดังขึ้น ทำให้ร่างทั้งสองทรุดตัวลงคุกเข่าในทันที

“ขอภัยด้วยพะคะ / พะยะคะ” ทั้งคู่เอ่ยพร้อมกันอย่างรู้าน

“ในเมื่อพวกเจ้ายอมรับผิดข้าก็จะละเว้นสักครั้ง เห็นแก่ที่เจ้าทั้งสองคนเห็นดีเห็นอกกว่าใครมาตลอดหลายวันนี้ ตอนนีพวกเจ้ากลับไปพักเสียเถอะ ถือซะว่าข้าให้วันหยุดพวกเจ้าก็แล้วกัน” องค์ราชาเฟรดเดอริกทรงตรัสอย่างเอ็นดู

คาออสและเรมีอาพร้อมรับคำอนุญาต ทั้งคู่ทูลลาองค์ราชาแห่งอีเนียสแล้วตรงกลับไปยังปราสาทหลัก แม้ว่าคนหนึ่งจะซ่อนอารมณ์กรุ่นๆ เพราะถูกขัดเอาไว้อย่างไ้ไบหน้าตายด้าน ส่วนอีกคนเอาแต่ทำหน้าแข็งๆ ก็ตาม

“ฝ่าบาททรงสั่งให้พักแบบนี้ก็เหมือนกับเป็นการสั่งว่าให้ท่านเรมีอาและองค์ชายคาออสทรงอยู่เฉยๆ สำหรับทั้งคู่แล้ว นี่คงเป็นคำสั่งที่โหดร้ายไม่น้อยเลยนะพะยะคะ” นายกองอูเลียเอ่ยอย่างเห็นใจ ซึ่งมันก็เป็นไปอย่างที่ท่านนายกองพูดนั้นแหละ

คำว่า ‘ละเว้น’ ขององค์ราชาไม่ได้หมายความว่าท่านจะไม่คิดทำอะไรเลย เมื่อสร้างปัญหาให้คนอื่นแบบนี้คงต้องมีการตักเตือนกันบ้าง และการตักเตือนของพระองค์นั้นก็นักหนายิ่งกว่าการไม่ละเว้นเสียอีก แบบนี้ดูท่าเรมีอาคงจะรู้ตัวแล้วว่าตัวเองดีใจเก้อ

“ท่านนายกองค์พิภพหารต่อไปเถอะ ข้าเองคงต้องขอตัว” องค์ราชาเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“น้อมส่งเสด็จพะยะค่ะ”

บนรถม้าระหว่างการเดินทางกลับ รอยยิ้มบนใบหน้าขององค์ราชาแห่งอีเนียสค่อย ๆ จางหายไป ใ้ว่าพระองค์อยากจะทำเช่นนั้น หากแต่สถานการณ์ในตอนนี้อาจจำเป็นต้องรีบอมรมบ่มเพาะนิสัยให้กับเด็ก ๆ ที่มักชอบทำอะไรตามใจตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจริงอยู่ที่ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนมากมายนัก แต่กระนั้นพระองค์ก็ต้องการให้พระธิดาเข้าใจวิธีการปฏิบัติตัวในวังให้ได้โดยเร็ว ถึงจะทรงทราบอยู่แล้วว่าพระธิดาเองก็รู้ในข้อนี้ดี

และที่สำคัญ คงไม่ดีเท่าไรหากปล่อยให้พระธิดาของพระองค์กับคาสอสต่อสู้กันราวกับเป็นเรื่องสนุก แถมยังตัวติดกันเป็นตังเม อยาได้นึกนะว่าองค์ราชาแห่งอีเนียสจะไม่ทรงทราบ เรื่องที่คาสอสแอบไปนอนที่ตำหนักหอศาลากระเจาบ่อย ๆ ตอนแรกพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้ แต่พักหลัง ๆ ก็เริ่มระแคะระคายจนทราบในที่สุด

พระองค์เข้าใจดีว่าเมื่อพบกับคาสอสคงจะไม่คิดอะไรมาก หรือพูดให้ถูกคือทั้งคู่ไม่ได้คิดอะไรเลย แต่ถ้าเรื่องพวกนี้ไปเข้าหูพวกปากหอยปากปูคงจะไม่จบลงง่าย ๆ ยิ่งอีกฝ่ายเป็นถึงรัชทายาทแห่งเฟรดินด้วยแล้ว หากเรื่องพวกนี้แพร่ออกไป ฐานะของพระธิดาของพระองค์คงไม่มั่นคงเป็นแน่ รัชทายาทแห่งเฟรดินกับรัชทายาทแห่งอีเนียสที่นี้ละคนทั้งแผ่นดินคงมองว่าอีเนียสกับเฟรดินหวังจะเกี่ยวดองกันเพื่อกุมอำนาจอย่างแน่นอน

จริงที่ว่าการเกี่ยวดองเพื่อสร้างฐานอำนาจนั้นเป็นเกมการเมืองที่มีมานาน หากแต่นักไม่ใช้สำหรับกรณีนี้ทั้งสองฝ่ายต่างก็เป็นรัชทายาท อีกทั้งมันก็ไม่เคยเกิดขึ้นกับเฟรดินและอีเนียส เพราะตั้งแต่ทั้งสองประเทศตั้งตนเป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่ได้ก็ทำหน้าที่คานอำนาจกันมาโดยตลอด หากอยู่ ๆ รวมกันขึ้นมามีจะทำให้สมดุลอำนาจนั้นเอนเอียงและความแข็งแกร่งอย่างไร้ขีดจำกัดที่จะเกิดขึ้นคงทำให้เกิดข้อกังขากับนานาประเทศในเวเซียอย่างแน่นอน

‘โชคชะตาช่างเล่นตลกกับเด็กพวกนี้นัก’ องค์ราชาทรงรำพึงกับตัวเอง

แม้ในตอนนี้อะไรกับคาสอสจะยังเด็กและไม่คิดอะไร แต่ในอนาคตอันใกล้คงไม่เป็นเช่นนั้น ลักวันฐานะของเธอมิอาจต้องถูกเปิดเผย และเมื่อถึงตอนนั้น หากเด็กทั้งสองยังคงสนิทสนมกันเช่นนี้ต่อไป...ถึงจะไม่มีอะไรสักสิ่ง แต่พวกกษัตริย์จากประเทศ

ต่าง ๆ จะต้องไม่พอใจอย่างแน่นอน

แต่เรื่องพวกนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเรื่องของคาร์รืออตจบลงโดยที่เวเซียไม่ถูกทำลาย ดังนั้นองค์ราชาเฟรดเดอริกจึงยอมปล่อยเรื่องของเรมีอาไปกับคาออสไปก่อน เพราะในตอนนี่เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือ การหยุดยั้งสงครามที่กำลังจะเกิด ไม่เช่นนั้นแผ่นดินนี้ก็จะไม่มีอะไรเหลืออีกเลย...

ทางด้านเรมีอาและคาออสที่เดินทางกลับมาถึงปราสาทหลักแล้ว ก็มุ่งตรงไปยังห้องที่พวกชาวเวสท์พักผ่อนอยู่ ทันทีที่เปิดประตูห้องเข้าไปก็ฉิวเร็วของคาออสก็ต้องกระตือรือร้นแต่ดวงตาสีเงินของเรมีอากลับทอประกายอย่างนึกสนุกจนแทบจะลืมเรื่องที่โดนตักเตือนเมื่อสักครู่นั่น

“อ้าว ! เมีอา คาออส” ชาวเวสท์ที่กำลังกระโดดไปกระโดดมาหลบการโจมตีจากลูกบอลแสงขนาดเท่ากำปั้นจำนวนหนึ่งทักขึ้น

“โอ้ พวกนายมาทันเห็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ของฉันพอดีเลย” คราวนี้เสียงของเซเปสที่กำลังนั่งควบคุมเครื่องมือบางอย่างจากบนเตียงดังขึ้น

ภาพที่เห็นในตอนนั้นก็คงจะสามารถคาดเดาเรื่องราวได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้นว่า เจ้าเครื่องมือและลูกบอลแสงพวกนี้คือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ของเจ้าชายแห่งสปาต้า คงจะเอาไว้ให้ทั้งสองหนุ่มได้ใช้ออกกำลังกายระหว่างที่ต้องอดอยู่นั่นแหละ

“ว้าว ! มันเล่นด้วย” เด็กสาวที่ดวงตาลูกกวาดชะโงกหน้าเข้าไปดูเจ้าเครื่องมือที่น่าจะเอาไว้ใช้สำหรับควบคุมบังคับของเซเปสอย่างสนใจ

“ได้สิ” เซเปสตอบรับอย่างยินดีก่อนที่จะหยุดการทำงานของเครื่องมือเพื่อให้ชาวเวสท์เปลี่ยนตัวกับเรมีอา

“แล้วฉันต้องทำยังไงบ้าง” เด็กสาวถามขณะเดินไปยืนอยู่กลางห้องกว้าง

“ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น แค่อย่าให้โดนโจมตีก็พอ” ชาวเวสท์เป็นคนอธิบาย

กติกาฟังดูง่ายแสนง่าย แต่การปฏิบัติจริงกลับเป็นคนละเรื่อง ทว่าอย่างนั้นมันถึงได้น่าสนใจงั้นเอง

“พวกนายเล่นกันไปก็แล้วกันนะ ฉันขอไปหาพี่เลี้ยงเบ๊นึ่งเดียวกลับมา” ชาวเวสท์เอ่ยก่อนจะขอตัวออกจากห้อง

“ฝากดูยัยเจ๊นั่นด้วยนะ” เซเปสรีบเอ่ยก่อนที่เพื่อนหนุ่มจะปิดประตู เจ้าของดวงตาสีม่วงสดหันมองเพื่อนที่สีหน้าแสดงถึงความเป็นห่วงโดยที่เจ้าตัวไม่รู้ แล้วยิ้ม

น้อยๆ เป็นเชิงตอบรับ

ห้องของพวกฟีเลียอยู่ลึกเข้าไปข้างในเล็กน้อยเพื่อความเงียบสงบและปลอดภัย ในตอนนี้ฟีเลียฟื้นขึ้นมาแล้ว ส่วนคาตารีน่ายังคงหลับอยู่แต่เธอก็ดูสุขภาพดีขึ้น อีกไม่นานคงจะฟื้นเช่นกัน กระนั้นท่านหมอหลวงก็ยังคงสั่งห้ามคนเยี่ยม จะอนุญาตก็แต่ องครักษ์ทายาทแห่งโซเวียที่ลงทุนทั้งขอร้องทั้งขู่บังคับท่านหมอหลวงสารพัดให้สามารถ เข้าเยี่ยมได้วันละครั้ง ครั้งละครึ่งชั่วโมง

ทั้งนี้ก็เพื่อความเงียบสงบสำหรับการพักผ่อน เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้ฟื้นฟูพลังเวลากลับคืนมาได้เร็ว ภายในห้องของเด็กสาวทั้งสองนั้นยังมีเวทมนตร์สำหรับฟื้นฟูที่ร้ายเอาไว้จำนวนหนึ่ง ซึ่งหากมีผู้คนเข้าไปมากหรือเดินเข้าเดินออกห้องนั้นบ่อยเกินไป เวทมนตร์ที่ลงไว้จะเสื่อมได้ เพราะเป็นเวทมนตร์ที่ล่องลอยไปมาเหมือนกลิ่นกำยาน ถ้าเปิดประตูเข้าออกบ่อยๆ ก็จบกัน

“นายก็น่าจะขอท่านหมอไปเยี่ยมบ้างนะ สลับกับฮาเวสก็ได้” เรมีอาเสนอ เพราะเธอสังเกตเห็นสีหน้าของเซเปส จึงคิดว่าเขาเป็นห่วงเพื่อนทั้งสองคนมาก

“ไม่เป็นไรหรอก ให้ฮาเวสไปนะดีแล้ว ฟีเลียคงอยากจะได้เจอ เธอฟื้นแล้วอยู่ในห้องคนเดียวคงเหงา ฉันไปก็คงไม่ดีเท่าฮาเวสไปหรอก จริงไหม” แม้ตอนแรกน้ำเสียงของเด็กหนุ่มจะฟังดูซึ้งๆ แต่คำสุดท้ายกลับจ้องถามด้วยน้ำเสียงยียวน

“หา ? ใครจะไปแล้วมันต่างกันตรงไหน ฮาเวสไปบ่อยขนาดนี้ฟีเลียก็จะเบื่อ ฉันยังคิดๆ อยู่เลยว่าพวกเราน่าจะผลัดเวรกันเข้าไปเยี่ยม” เรมีอาตอบอย่างไม่เห็นด้วย ก็แน่ละ เจ้าคนหัวขี้ไม่เข้าใจในสิ่งที่เซเปสสื่อเนี่ย

สีหน้าที่จริงจังของเรมีอาทำให้เซเปสที่ตั้งใจจะแกล้งเพื่อนสาวถึงกับพูดไม่ออก เออ...ท่าทางจะหัวขี้เกินเยียวยาแล้วจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่คำตอบของเรมีอาเป็นเรื่องน่าขำ แต่ไม่รู้ทำไมเซเปสถึงได้ขำไม่ออก ส่วนเจ้าคนตายด้านที่เอาแต่นั่งเงียบอยู่บนโซฟาที่มุมห้อง มาตั้งแต่เมื่อครู่ก็ยังนั่งนิ่งอยู่เช่นนั้น คิดหรือว่าเรื่องไร้สาระแบบนี้จะอยู่ในสารบบความคิดของคาออส...ลืมไปได้เลย

“นี่ๆ เมื่อไหร่จะเริ่มสักทีละ” เรมีอาที่รออยู่นานเอ่ยขึ้น คิ้วเรียวยาวดัดเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าเพื่อนหนุ่มเอาแต่นิ่งมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว

“เอ่อ ได้ๆ จะเริ่มละนะ” เซเปสเพิ่งหลุดจากการค้างริบชานรับก่อนจะვნองอยู่กับการเซตเครื่องมือควบคุม เด็กหนุ่มปรับให้อยู่ในระดับกลางก่อนที่จะกดปุ่มสตาร์ท

“เริ่มแล้วนะ” ลิ่นเสียงของเซเปสก็ปรากฏลูกบอลพลังงานขนาดย่อมจำนวนมาก

ลอยอยู่รอบตัวเรมีอาในรัศมีที่หำเมตร ก่อนที่พวกมันจะเริ่มทำการโจมตีไปยังร่างบางทันที

บอลลูกแรกพุ่งมาจากทางด้านหลัง เรมีอาเลือกเบี่ยงตัวหลบไปทางขวา แต่บอลลูกที่อยู่ทางด้านขวาก็เข้าโจมตีแบบไม่มีเว้นจังหวะ เด็กสาวต้องหมุนตัวอีกครั้งจนเปลี่ยนตำแหน่งเยื้องไปทางด้านหน้าเล็กน้อย การโจมตีครั้งต่อมาก็คือเป็นไปตามที่เรมีอาคิด บอลลูกที่อยู่ข้างหน้ากำลังพุ่งตรงมาหาเธอ

แม้ลูกบอลจะยังคงเข้ามาที่ลูกบอล ทั่วความเร็วในการโจมตีกลับเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ เรมีอาเคลื่อนตัวหลบลูกบอลเหล่านั้นอย่างต่อเนื่องด้วยการขยับปลายเท้าให้ร่างของเธอหมุนไปมา เมื่อมองจากภายนอกแล้วดูราวกับว่าเด็กสาวกำลังเต้นรำอยู่

“ขอยากกว่านี้ได้ไหมเซเปส” อยู่ๆ เรมีอาที่กำลังหมุนตัวอีกครั้งก็เอ่ยขึ้น และเซเปสย่อมไม่ขัดข้อง

“ยอมได้ ก็คิดอยู่แล้วละว่าแค่ระดับนี้คงไม่ทำให้เธอรู้สึกอะไรด้วยซ้ำ” ว่าแล้วมือหนาก็จัดการปรับค่าความยากเสียใหม่จนกลายเป็นระดับแปดจากทั้งหมดสิบระดับ

บอลแสงชะงักไปเล็กน้อยก่อนที่พวกมันจะรวมตัวกันแล้วเข้าโจมตีเด็กสาวเป็นกระบวนทัพ บางครั้งก็เข้ามาสามถึงสี่ลูก หรืออาจมากถึงเกือบสิบลูก ดูอย่างไรก็เป็นการโจมตีที่มีแบบแผนรัดกุม ในการโจมตีแต่ละครั้ง เจ้าลูกบอลที่เข้ามาพร้อมกันสามารถแยกตัวเข้าโจมตีจากทุกทิศทางได้ด้วย พอเด็กสาวหลบไปในทิศทางใดบอลกลุ่มอื่นๆ ที่เตรียมพร้อมอยู่แล้วก็จะเข้ามาโจมตีต่อในทันที...ต้องอย่างนี้สิมันถึงจะสนุก!

ปลายเท้าเรียวยาวดัดปะทะเข้ากับบอลลูกหนึ่งส่งมันกระเด็นไปไกล ร่างบางตีลังกาแล้วอาศัยจังหวะที่เท้าชี้ฟ้าซัดเจ้าบอลพลังงานไปพร้อมกันอีกสองลูก ในจังหวะที่ม้วนตัวกลับมามือเธอก็บิดร่างตัวเองขึ้นจากพื้น หมุนตัวเพื่อหลบการโจมตีที่ตรงเข้ามายังแขนทั้งสองข้าง และในจังหวะลงพื้น เท้าทั้งสองก็เหยียบเจ้าบอลที่ตรงเข้ามาโจมตีแขนจนมันแหลกคาพื้น!

“จึก! เรมีอา! ถนอมเจ้าบอลน้อยๆ ของฉันหน่อยสิ!” เจ้าของสิ่งประดิษฐ์ร้อยไววายวาทันทีที่เห็นอุปกรณ์ของตนถูกประทุษร้าย คนถูกว่ายืมแห้งๆ เป็นเชิงขอโทษ

หากแต่ขณะที่เรมีอา กำลังหมุนตัวหลบลูกบอลพลังงานไปทางด้านซ้าย เสียเงตังตังตามทางเดินก็เรียกให้ทุกคนในห้องหันไปสนใจ ฝ่าเท้าที่วิ่งมาอย่างรีบร้อนเช่นนี้ไม่ใช่ในสัณของเจ้าของจิตลัมผัสนี้เลยสักนิด

ปัง!

ประตูห้องถูกเปิดออกโดยรัชทายาทแห่งโซเวีย

“ทุกคน! มานี่เร็ว!” ฮาเวสร้องบอกด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“เกิดอะไรขึ้นฮาเวส” เซเปสร้องถามคนแรกอย่างเคย มือหนาหยุดเครื่องเล่น
เรมีอาจึงวิ่งเข้าไปหาเพื่อนที่กำลังตื่นเต้นได้

“คาตารีน่าฟื้นแล้วนะสิ” ฮาเวสบอก น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความยินดี

“จริงเหรอ! ถ้างั้นนะ...” เจ้าของเสียงใสยังพูดไม่ทันจบ ร่างของคนที่มีเมื่อสักครู่หนึ่ง
อยู่บนเตียงก็กระโดดพรวดเดียวถึงประตู สิ่งประดิษฐ์ที่ท่วงนักทวงหนาถูกโยนทิ้งแบบ
ไร้การแยแส เซเปสวิ่งผ่านฮาเวสที่ยืนอยู่หน้าประตูไปด้วยความเร็วอย่างกับแสง ทำเอา
คนมาบอกข่าวแทบจะล้ม

“เซเปส!” เรมีอาพยายามร้องเรียกเพื่อน แต่ดูเหมือนว่าเสียงของเธอจะไม่เข้าหู
อีกฝ่ายเลยสักนิด การกระทำของเซเปสทำเอาเด็กสาวต้องขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ ทว่า
ฮาเวสอดที่จะหัวเราะเบาๆ ไม่ได้

“ช่างเถอะนะ เรมีอา เซเปสคงดีใจมากที่จะมีคนมาชวนทะเลาะ หลายวันมานี้
มันเหงาปากน่าดู” คำอธิบายแฝงความนัยหากแต่คนฟังกลับตีความไปตรงๆ ตามนั้น
รอยยิ้มจึงผุดขึ้นจากเพื่อนสาวหัวขี้

“นั่นสินะ จันเองพอไม่ได้ยินเสียงสองคนนั้นทะเลาะกันแล้วก็เหงาหูนิดๆ ถ้างั้น
เรารีบไปกันเถอะ” เอ่ยเสร็จร่างบางก็ออกเดินตามเพื่อนหนุ่มที่ป้านั้นคงจะวิ่งหน้าตั้งไป
ถึงที่หมายเรียบร้อยแล้ว ฮาเวสยกไหล่ให้คาออสน้อยๆ ก่อนจะเดินตามไปอีกคน ปิดท้าย
ด้วยเจ้าคนตายด้านที่เดินอย่างเอื่อยๆ รังทำย

ร่างสูงที่มุ่งหน้ามาก่อนถึงที่หมายในเวลาเพียงชั่วอึดใจ เซเปสยืนหอบจ้องมอง
ประตูบานใหญ่พลางกลืนน้ำลายลงคอ ตอนวิ่งมาก็ไม่ได้คิดอะไรหรอก แต่พอมมาถึงหน้า
ประตูจริงๆ มือกลับสั่นจนไม่กล้าแม้แต่จะจับลูกบิด

‘เอาแล้วไหมล่ะไอ้เซเปส วิ่งมาได้คิด แล้วที่นี้จะทำยังไงละเนี่ย’ เด็กหนุ่มยืน
เหงื่อตกอยู่หน้าประตู

เซเปสยังไม่รู้ว่าถ้าเข้าไปแล้วเขาจะต้องวางตัวอย่างไร พูดยอะไรหรือแม้แต่แสดง
สีหน้าแบบไหน ถึงจะเคยบอกกับเรมีอาว่าจะไม่เอาเรื่องเก่าๆ มาคิดอีก แต่มาตอนนี้
ความรู้สึกเสียใจที่ตัวเองปกป้องเพื่อนคนสำคัญเอาไว้ไม่ได้กลับประดังกันเข้ามา ทั้งๆ ที่
อยากจะเห็นหน้ามาตลอด ยากจะได้ยินเสียงสูงๆ ที่ราวดแว๊ดใส่เขาบ่อยๆ แต่ก็กลัวว่า
จะถูกโกรธที่ตอนนั้นตนเข้าไปห้ามไม่ให้เธอเข้าไปช่วยเพื่อนสาวอีกคน

ระหว่างที่กำลังคิดจนใกล้บ้า เสียงสูงๆ ที่แสนจะคุ้นเคยซึ่งไม่ได้ยินมาหลายวันก็

ดังจากอีกฝั่งของประตูใหญ่

“ไอบ้าที่ยืนบ๊อยอยู่หน้าประตูนะ จะมาเยี่ยมไม่ใช่หรอ หรือจะยืนอยู่ตรงนั้นจนราทมันนอก”

คำพูดชวนหาเรื่องทำให้ร่างกายของคนถูกถากถางมีปฏิกิริยาตอบสนองโดยอัตโนมัติ มือหนาเอื้อมไปผลักประตูตรงหน้าอย่างรวดเร็วด้วยความลืမ်ตัว

“นี่! คนเขาอุตสาห์ตั้งใจจะมาเยี่ยม เจียยังมีหน้ามาหาเรื่องกันแบบนี้หรอ!” ทันทันที่เปิดประตูออก เจ้าของดวงตาสีแดงซีดที่เผลอตอบโต้ก็สวนกลับทันที กว่าจจะรู้ว่ากำลังเผชิญหน้าอยู่กับอะไรก็สายไปเสียแล้ว

“อ้าว ๆ ปิดประตูด้วยสิตาบ้า เดี่ยวเวทที่ร้ายเอาไว้ในห้องนั้นมันก็หนีออกไปหมดหรอก” เสียงเดิมที่ตั้งขึ้นท้วงติง ทำให้เซปสต้องรีบหันกลับไปปิดประตูแทบไม่ทัน

และแล้วความเงียบก็เข้าปกคลุม หากแต่สีหน้าของคนทั้งคู่กลับต่างกันราวฟ้ากับเหว คนหนึ่งยืนนิ่งพูดอะไรไม่ออกซ้ำยังทำหน้าที่กระอักกระอ่วนเต็มที่ ท่าที่ที่สงบเสถียรราวเด็กที่ทำความผิดแล้วถูกจับได้นั้นชวนให้สงสัย ส่วนอีกคนกลับนั่งชันเข่าเท้ากางแล้วจ้องไปยังร่างของแขกผู้มาเยือนอย่างไม่รู้ลี้ลี้รู้สึใด ๆ สีหน้าสบาย ๆ ราวกับกำลังนั่งชมนกชมไม้ทำให้เดาไม่ออกว่าคาตารินากำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

เจ้าของดวงตาสีแดงซีดพยายามมองไปทางเพื่อนสาวอีกคนอย่างวิงวอนขอความช่วยเหลือ แต่ฟิเลียเพียงแค่ส่งยิ้มมาให้กำลังใจเพราะเธอก็ช่วยอะไรไม่ได้เช่นกัน

“เอ่อ...อะ...อาการเป็นยังงี้บ้าง” ในที่สุดคนก็ได้แต่ยื่นเงื้อมมือรวบรวมความกล้าถามออกไป

“ก็ดี แค่นี้เพราะหลับนานไปหน่อย” อีกฝ่ายตอบอย่างไม่ยั้งพระในขณะที่ยกน้ำขึ้นดื่ม

อาการเฉยเมยของคาตารินานี้ยังทำให้เซปสเครียดกว่าเดิมอีกหลายเท่าตัว ทางด้านฟิเลียก็ได้แต่ถอนหายใจให้กับนิสัยแข็ง ๆ ของเพื่อนสาว เธอพอจะได้ฟังเรื่องราวมาจากฮาวเอสแล้วว่า หลังจากที่เธอสลบไปนั้นเป็นอย่างไร แล้วก็ไม่ได้ถือโทษโกรธเคืองอะไรเซปสเลยแม้แต่นิดเดียว ซึ่งในเรื่องนี้ฮาวเอสก็เป็นคนกลางอธิบายแทนเซปสเรียบร้อยแล้ว จะเหลือก็แต่เรื่องของคาตารินาเท่านั้น

อาจดูเหมือนแก้ตัวไปหน่อยที่คาตารินาโกรธเซปส เพราะในสถานการณ์นั้นสิ่งที่เซปสเลือกคือทางที่ดีที่สุด แต่คาตารินาก็มีความคิดของเธอ หากในตอนนั้นเธอออกมาไม่ทันฟิเลียก็อาจจะไม่รอด และคนอย่างคาตารินาก็คงยอมตายพร้อมเพื่อนมากกว่าหนี

เอาตัวรอดคนเดียวเป็นแน่

“รีน่าคะ” พี่เลี้ยงพยายามจะเตือนเพื่อนสาว เพราะหากปล่อยเอาไว้ วันนี้ทั้งวันก็คงจะพูดกันไม่รู้เรื่อง คาทารินาส่งเสียงฮึดฮัดอย่างไม่พอใจในลำคอ

“รู้ตัวไหมว่าทำอะไรเอาไว้” ในที่สุดเด็กสาวก็ยอมเปิดปาก แต่เธอไม่ยอมหันไปมองหน้าคู่สนทนา

“รู้” ก็เลยมาขอให้ยกโทษให้” เสียงที่มักจะระรื่นอยู่เสมอของเซเปสกลับแผ่วลงอย่างเห็นได้ชัด

“แล้วฉันก็ต้องยกโทษให้ทั้งนั้นเธอ” เจ้าของเสียงสูงย้อนถามหวังจะให้อีกฝ่ายจนด้วยคำพูด

“ใช่” คำตอบสั้นห้วนทำเอาคนถามแทบจะล้าลักน้ำที่เพิ่งดื่มเข้าไป

“ว่าไงนะ ! นี่นายคิดว่าเป็นใครกันนะ มาขอแค่นี้แล้วฉันต้องให้เธอละ !” คนเพิงหายป่วยเผลอตวัดหันไปตวาดแว๊ดเข้าไป

เมื่ออีกฝ่ายขึ้นเสียง ร่างกายของคนถูกตวาดก็ตอบสนองโดยอัตโนมัติ

“อะไรอีกเล่า ! ก็มาขอโทษแล้วเจ็กก็ต้องยกโทษให้สิ เจ็กคิดว่าตัวเองใหญ่มาจากไหนละ ถึงจะได้ไม่ยอมยกโทษให้ !” ผู้มาเยียนเถียงกลับพลางจ้องหน้าอีกฝ่ายเขม็ง

“ก็เป็นคนที่นายจะต้องขอโทษยังงี้เล่า !” คาทารินาก็อึ้งจะยอม

“ก็แล้วที่ทำไปเมื่อก็มันไม่ใช่การขอโทษรีไร !” เซเปสก็ยังคงได้กลับ

“แล้วนายพูดขอโทษสักคำยังไม่ทราบ !”

“เมื่อก็มันก็เหมือนๆ กันนั้นแหละ ยัยประสาท !”

“เหมือนยังงี้ไม่ทราบ ไ้อ้คำว่า ‘รู้’ คำเดียวของนายนะนะ !”

“ก็บอกว่า ‘มาขอโทษยกโทษให้’ แล้วไงยัยเจ๊บ้า !”

“มันก็ยังไม่มีคำว่าขอโทษอยู่ดีนั้นแหละไ้อ้แก !”

“ยัยเจ๊เรื่องมาก !!!” เซเปสแทบจะเข้าไปตะโกนกรอกหูคาทารินา

“ไ้อ้แกไร้ความละเอียดอ่อน !!!” คาทารินาก็อึ้งจะกระโดดออกจากเตียงไปขยำคอเซเปสเช่นกัน

สรุปว่าทั้งคู่คงจะลืมบรรยากาศมาดเมื่อก่อนครูปะจนหมดสิ้นแล้วกระมัง แต่ก็เอาเถอะ บรรยากาศที่เต็มไปด้วยเสียงโหวกเหวกโวยวายแบบนี้มันเหมาะกับคนทั้งคู่มากกว่าบรรยากาศจริงจังและเคร่งเครียด

เสียงทะเลาะกันที่ห่างหายไปนานดังกระแทกหูทันทีที่พวกเขาเปิดประตูเข้าไป

ดวงตาสีเงินเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะ แข็งแรงขนาดนี้เวทที่ร้ายอยู่ในห้องคงจะไม่มีประโยชน์แล้วละมัง

“เจ้าพวกนั้น...” ฮาเวสถอนหายใจอย่างปลง ๆ แล้วเดินเข้าไปหาพี่เลี้ยงที่ส่งยิ้มมาให้

คาออสที่ตามมาหลังสุดเป็นคนปิดประตูก่อนจะเดินไปที่โต๊ะยาซึ่งมียาบางอย่างวางเอาไว้เพื่อกรณีฉุกเฉิน จากนั้นเจ้าตัวก็เริ่มลงมือทำอะไรเสียงดังก้อง ๆ แก๊ง ๆ อยู่คนเดียว โดยปล่อยให้เพื่อน ๆ ที่เหลือทำหน้าที่ห้ามทัพ

กว่าเซปสกับคาตารีน่าจะหยุดทะเลาะกันได้ก็กินเวลาไปมากโข คงเป็นเพราะทางฝ่ายของคาตารีน่าหมดแรงที่จะทะเลาะหรือเปล่าก็ไม่ทราบ หากแต่ในตอนนี้ทุกคนก็ได้ถูกขังกันอยู่กันอย่างปกติสุขเสียที

“แล้วต่อจากนี้จะอย่างไร” คาตารีน่าถามหลังจากได้ฟังเรื่องราวหลังจากที่เธอหมดสติไปคร่าว ๆ

“ตอนนี้พวกเราทุกคนแคว่ข้าวจากทางแม่ทัพเสียดู เห็นว่าตอนนี้การสืบสวนที่วินสไปรัสคืบหน้าไปมากแล้ว อีกไม่นานก็คงจะมีรายงานกลับมาที่วัง แต่การตรวจสอบเรื่องที่เกิดขึ้นในป่าไอหมอกอาจทำได้ไม่มากเท่าที่ควร เพราะพวกเราต่อสู้กับขุนพลพวกนั้นในสวนที่ค่อนข้างลึก ต่อให้เป็นระดับสี่แม่ทัพก็อาจจะเข้าไปได้หอรอกนะ ที่พวกเราเข้าไปแล้วกลับออกมาอย่างปลอดภัยได้ก็เพราะพวกนั้นงใจให้เราเข้าไปกับพลังของคาร์รืออต” ฮาเวสวิเคราะห์สถานการณ์ทั้งหมด

“แล้วถ้ารายงานส่งมาถึง นายคิดว่าพวกเราต้องทำอะไรกันบ้าง” คราวนี้เซปสเป็นคนถาม คนถูกถามแต่ละริมฝีปากเล็กน้อยอย่างใช้ความคิด

“ยังไงก็ตาม เรื่องที่พวกเราจะต้องทำมีอย่างน้อยก็สองเรื่อง อย่างแรกคือ ฝึกการรบกับกองกำลังทหารของตัวเองให้คุ้น อย่างที่สองก็คือการยืนยันความคิดของเรามาที่ว่าศัตรูกบดานอยู่ในป่าไอหมอก” สิ่งที่ฮาเวสบอกเป็นเรื่องที่ทุกคนต่างก็เห็นด้วย อีกไม่นานพวกเขาก็ต้องทำงานกันอีกแล้ว

สงครามที่ใกล้เข้ามานี้ แม้ท่าทีขององค์ราชาเฟรดเดอริคจะดูนิ่ง ๆ หากแต่พระองค์คงจะรู้เท่าทันความเงิบลงบนนี้พร้อมถูกทำลายอยู่ทุกวินาที แผนการรับมือทุกอย่างจะต้องดำเนินไปอย่างรวดเร็ว

“ว่าแต่เรเมีย เริ่มจะคุ้นเคยกับงานที่ต้องทำรึยัง” อยู่ ๆ ฮาเวสก็หันไปถามเรเมียที่กำลังช่วยเจ้าคาออสยกแก้วสองใบมาทางเตียงนอน

“ก็เริ่มชินแล้วละนะ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังไม่ค่อยชอบที่เวลาเดินไปไหนมีแต่คนทำความเคารพ มันรู้สึกแปลกๆ นะ แถมยังถูกรบเร้าให้ใส่ชุดฟู่ฟอง ทำอะไรก็ไม่ค่อยสะดวก แต่ถ้าเรื่องการเรียนที่ทำอยู่ทุกวันนี้ก็แค่น่าเบื่อ ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ” เด็กสาวอธิบายพร้อมๆ กับยื่นถ้วยในมือสองใบให้พี่เลี้ยงกับคாதาริน่า

“กินซะนะ ยาของเจ้าคาออสได้ผลเสมอนั่นแหละ” เรมีอาเอ่ยยิ้มๆ ก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้ข้างเตียง

“คุ้นกับมันบ้างแล้วก็ตื่นเรมีอา เพราะฉันว่าเธอยังต้องเจออีกเยอะ” เซเปสบอกเพราะเท่าที่เธอเห็นพวกที่มีตำแหน่งเป็นรัชทายาทนั้นไม่เคยมีคำว่า ‘สบาย’ ไม่ว่าจะเป็นพี่ชายของเธอหรือฮาเวส ตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วที่เขามักจะคิดว่าตัวเองโชคดีที่เกิดมาเป็นลูกคนที่สอง

“ไม่รู้สินะเซเปส ฉันว่าแค่ฉันนะมันไม่พอหรอก บอกตามตรง ฉันไม่คิดว่าตัวเองทำได้อย่างที่ควรจะต้องทำเลย” เรมีอาถอนหายใจ ในใจของเธอนั้นไม่ได้ยอมรับเรื่องงานที่จะต้องทำสักเท่าไร ใช้ว่าเพราะเธอเกียจคร้าน หากแต่เพราะคิดว่าทำเท่าไรตัวเองก็ยังทำได้ไม่ดีต่างหาก

“เป็นอะไรไปเธอคะเรมีอา” พี่เลี้ยงถามขึ้นเมื่อเห็นว่าเพื่อนสาวเงียบไป

“อะ...อ้อ! แค่อิดอะไรเรื่อยเปื่อยนะ แต่...ฉันดีใจจริงๆ นะที่พวกเธอไม่เป็นอะไร” เด็กสาวบอกปิดก่อนที่จะเอ่ยประโยคหลังด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงจนเห็นได้ชัด

ถึงจะดูเหมือนลืมนแต่คนอย่างเรมีอาไม่มีทางลืมได้ เพราะที่พวกคாதาริน่าต้องเจ็บก็เป็นเพราะเธอกับคาออส มิหนำซ้ำมันยังเกิดขึ้นเพราะการทดสอบของเธอและการตัดสินใจของเธอ เธอยอมรับรู้สึกผิดอย่างไม่ต้องสงสัย

“บ้าที่สุดเลย บอกก็ที่แล้วว่าเราเชื่อใจในการตัดสินใจของเธอ ยังไงพวกเรากียินดีที่พวกเราเป็นเพื่อนกันนี่นา ถ้าหากเธอเอาแต่คิดโทษตัวเองอยู่แบบนี้ก็เท่ากับเธอดูถูกความเป็นเพื่อนของพวกเรานะ คนอย่างพวกเรานะไม่คิดมากกับเรื่องแค่นี้หรอกจะบอกให้” คาทาริน่าร่ายยาวพร้อมใช้นิ้วจิ้มกลางหน้าผากของเพื่อนสาว

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเรมีอา ได้ยินอย่างนี้เธอก็สบายใจแล้ว เพื่อนของเธอทุกคนล้วนเป็นสิ่งล้ำค่า เธอไม่อยากให้มีใครที่ต้องเจ็บหรือหายไป

หลังจากวันที่คาทาริน่าฟื้นก็ดูเหมือนว่างานของเรมีอาจะเพิ่มขึ้นด้วย ฮาเวสและเซเปสที่หายดีจนกลับมาทำงานได้ตามปกติแล้วก็ต้องเริ่มลงมือกับงานอย่างจริงจัง

ทำให้พวกเขาแทบจะไม่มีเวลาเจอหน้าใครเลย วันทั้งวันหมดไปกับการฝึกฝนกองทัพ และการปรับตัวให้เข้ากับงาน เซเปสแทบจะต้องไปกินนอนอยู่ที่หน่วยข่าวกรองเสียด้วยซ้ำ

ทางด้านคาออสก็เริ่มเว้นว่างจากห้องประชุมและงานเอกสาร จึงลงมาจากปราสาทเพื่อจับงานฝึกซ้อมอย่างจริงจังบ้างแล้ว ส่วนงานประชุมนั้นมีฮาเวสคอยผลัดเปลี่ยนเวรแทนบ้าง เรมิอาก็ต้องเข้าประชุมแทนทั้งคู่บ้าง แต่กระนั้นหน้าที่หลักของเธอยังคงเป็นการเรียนและศึกษางานอยู่

จนเวลาผ่านไปหลายวัน คาทาริน่าและฟิเลียก็พร้อมที่จะลุกจากเตียงมาทำหน้าที่ฟิเลียนั้นถูกส่งตัวไปช่วยฮาเวสในฐานะเสนาธิการและผู้สนับสนุนกองทัพ ส่วนคาทาริน่าถูกส่งไปทำงานด้านข่าวสารและการประสานงานเช่นเดียวกับเซเปส แต่ทั้งคู่จะทำงานคนละส่วนกันจึงไม่ค่อยมีโอกาสดูคุยกันสักเท่าไร

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่แสนจะน่าเบื่อสำหรับเรมิอา เธอยอมรับว่าร้อนใจที่ทางแม่ทัพเวลดายังไม่มีข่าวคราวส่งกลับมา อีกทั้งงานเอกสารที่ต้องเรียนรู้และงานทางทหารที่ได้แต่สั่งการไม่ได้ออกแรงแบบนั้นก็ไม่ใช่สิ่งที่เธอชอบนัก วันนี้เธอได้เฟลมมาช่วยดูงานเอกสารทำให้พอจะมีเพื่อนคุยบ้าง เพราะตัวเธอและเพื่อนคนอื่น ๆ นั้นไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายวันแล้ว

เมื่อเรียวค่อย ๆ ละจากเอกสารที่ถืออยู่แล้วเลื่อนไปกุมจักรีร็อตสีฟ้าหลากหลายเจดนั้นอย่างเงียบงัน จนถึงปานนี้แม้จะพอรับรู้ได้ถึงพลังของคาร์ร็อตที่ไหลเวียนอยู่ตลอดเวลา หากแต่เด็กสาวกลับยังไม่ได้รับการติดต่อจากคาร์ร็อตเลยแม้แต่น้อย เรมิอาคิดว่าคงเป็นเพราะว่ายังไม่ถึงเวลาคาร์ร็อตจึงยังไม่อาจปรากฏตัวได้ เพราะหากคาร์ร็อตปรากฏตัวออกมาสู่สมุ้สมุ้ห้ำโดยที่ยังไม่ถึงเวลาอันควรอาจทำให้โชคชะตาเปลี่ยนแปลงไปก็ได้

‘เจ้านาย มีคนมาครับ’ เสียงของเฟลวที่ดังขึ้นในหัวเรียกให้เรมิอาหลุดออกมาจากห้วงความคิดของตัวเอง ดวงตาสีเงินตวัดมองไปยังประตูทางเข้า ก่อนที่เสียงเคาะจะดังขึ้น

“มีคำสั่งจากองค์ราชาเฟรดเดอริคมาถึงท่านขอรับท่านเรมิอา” เสียงที่ดังจากหน้าประตูเรียกให้คิ้วเรียวบางขมวดเข้าหากันเล็กน้อย...คำสั่งนั้นรี...

“เชิญค่ะ” เจ้าของเสียงใสอนุญาตให้คนส่งสาส์นเข้ามาได้

ทันทีที่ชายในชุดเครื่องแบบเดินเข้ามาในห้อง เขาก็ก้มศีรษะให้เด็กสาวที่ยืนตรงอยู่หลังโต๊ะทำงานก่อนจะเริ่มถ่ายทอดคำสั่งจากองค์ราชาแห่งอีนีส

“เรียนท่านเหมื่อ องค์ราชาเฟรดเดอริกทรงมีรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษรทันทีพะยะค่ะ”

หลังจากที่ได้รับคำสั่งนั้นร่างบางก็พรวดปราดออกจากห้องพร้อมด้วยเฟลวที่เกาะอยู่บนไหล่ ตรงไปยังห้องทรงพระอักษรของราชาแห่งอีนีสทันที เพราะเธอสังหรณ์ใจว่าจะต้องเป็นเรื่องที่พวกเธอทุกคนกำลังรอคอยอยู่แน่นอน และความมั่นใจนั้นก็เพิ่มมากขึ้นเมื่อเหมื่อเดินมาพบกับพวกคาออสกลางทาง

“นั่นไงล่ะ” เสียงของเซเปสดังขึ้นทันทีที่เห็นหน้าเหมื่อ

“ทุกคนโดนเรียกมาทั้งหมดเลยสินะ?” เจ้าของดวงตาสีเงินถาม

“ใช่ เพิ่งเจอกันตรงทางเข้าปราสาทนี่แหละ” คาทาริ๋นตอบ

การที่ทุกๆ ก็มีคำสั่งให้เข้าเฝ้ากะทันหันแบบนี้คงไม่ใช่เรื่องงานทั่วไปเป็นแน่ และการที่ทรงเรียกให้พวกเหมื่อทั้งหมดคนเข้าเฝ้าพร้อมกัน ก็เป็นหลักฐานยืนยันว่าจะต้องเป็นเรื่องของภารกิจบางอย่างที่เหมื่อคิดเอาไว้

การสืบสวนที่วินสไปร์สมีแม่ทัพสี่ฤดูเป็นผู้ดำเนินการโดยตรง และในตอนนี้แม่ทัพแห่งฤดูหนาวเวลด้าและแม่ทัพแห่งฤดูร้อนวิลนิกกัากำลังลงพื้นที่ทำการสืบสวนด้วยตัวเอง พร้อมด้วยมหาปราชญ์ซาลิควีร์สที่ถูกตามตัวให้มาช่วยราชการแทนแม่ทัพทั้งสอง

เมื่อทั้งหกเห็นตรงกันก็มุ่งหน้าไปยังห้องทรงพระอักษรขององค์ราชาแห่งอีนีสทันที

“ฝ่าบาท องค์ชายคาออส องค์ชายฮาเวส องค์ชายเซเปส องค์หญิงคาทาริ๋น ท่านหญิงฟีเลีย และท่านเหมื่อเดินทางมาถึงแล้วพะยะค่ะ” ทหารที่เฝ้าหน้าห้องทรงพระอักษรเดินเข้าไปรายงานองค์ราชาเฟรดเดอริก ร่างสูงสง่าวางปากกาขนนกลงแล้วเงยหน้าขึ้นจากกองเอกสาร

“รีบเชิญพวกเขาเข้ามา” คำอนุญาตจากผู้เป็นเจ้าของสถานที่ดังขึ้น

พวกเหมื่อทั้งหมดคนได้รับการเชิญเข้าไปยังห้องทรงพระอักษร หากแต่ทันทีที่เข้ามาถึงดวงตาสีเงินคมก็เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าผู้ที่อยู่ในห้องนั้นไม่ได้มีแต่องค์ราชาแห่งอีนีสเพียงผู้เดียว กลับมีร่างระหงของสตรีผู้มีศักดิ์เป็นถึงมหาปราชญ์อันดับหนึ่งแห่งอีนีสยืนอยู่ข้างๆ องค์ราชาที่กำลังส่งยิ้มมาให้อย่างอ่อนโยนเช่นทุกครั้ง มีมหาปราชญ์อยู่ด้วยแบบนี้จะเป็นเรื่องอะไรไปได้อีกเล่า...

“มีข่าวมาจากวินสไปร์ส”

คำเกริ่นนำสั้นๆ หากแต่สามารถทำให้พวกเหมื่อทุกคนจริงจังขึ้นมาได้ เป็น

เพราะในห้องทรงพระอักษรตอนนี้มีแต่เพียงตัวของพระองค์ มหาปราชญ์และพวกเรเมีย
ทั้งหกคน ซึ่งต่างรู้ความลับเรื่องฐานะของเรเมียดี องค์ราชาเฟรดเดอริกจึงสามารถใช้
สรรพนามเปิดเผยฐานะของเรเมียได้

“ท่านแม่ทัพเวลด้าและท่านแม่ทัพวิลนิกล่งขามาแล้วหรือพะย่ะค่ะ” เซเปสตาม
ขึ้นในทันที

“ใช่ มาเร็วเพิ่งจะมาถึงเมื่อชั่วโมงก่อน” องค์ราชาเฟรดเดอริกตอบ ก่อนจะหันไป
พยักหน้าเป็นสัญญาณให้มหาปราชญ์ชาลิกิริวส่งจดหมายรายงานที่อยู่ในมือให้พวกเรเมีย
คาออสที่อยู่ใกล้ที่สุดเป็นคนรับมาพร้อมกับเปิดดู โดยมีเรเมียคอยชะเง้องหน้า
อ่านออกเสียงให้

กราบทูลฯ ผ่านบาท

สถานการณ์ ณ ปัจจุบันที่วินสไปรัสแห่งนี้ หม่อมฉันและแม่ทัพวิลนิกได้ทำการ
สืบสวนพบหลักฐานยืนยันการต่อสู้ของพวกท่านเรเมียเป็นจำนวนมาก ทั้งอาการของ
ผู้คนและไอมนตร์ดำที่ยังคงหลงเหลือจากการต่อสู้ ดังนั้นหม่อมฉันและแม่ทัพวิลนิกจึง
มีความเห็นตรงกันว่า จะทำการสืบสวนต่อไป

จากการแกะรอยมนตร์ดำและประวัติของร้านค้าที่ทำการส่งของให้แก่หลานของ
บาวเรียน พวกหม่อมฉันได้แบ่งการสืบสวนออกเป็นสองส่วน คือการตามหาร่องรอยของ
ฝ่ายศัตรูในป่าไอหมอกและการสืบประวัติของเจ้าของร้านผู้ทำหน้าที่ส่งของให้แก่หลาน
ของบาวเรียน

ผลจากการสืบสวนด้านป่าไอหมอกนั้น เนื่องจากพวกหม่อมฉันไร้ซึ่งความ
สามารถจึงไม่อาจล่องลำเข้าไปในเขตแดนของป่าไอหมอกได้ลึกพอจะสืบพบความจริง แต่
กระนั้นจากการตรวจสอบสภาพโดยรอบของป่าไอหมอกอย่างละเอียด ไม่พบร่องรอย
ของเวทมนตร์หรือเส้นทางหลบหนีแต่อย่างใด จึงมีความเป็นไปได้สูงที่ศัตรูจะหลบซ่อน
อยู่ในป่าไอหมอกจริง

หากแต่การสืบสวนทางด้านประวัติของชายเจ้าของร้านนั้น มีรายงานดังต่อไปนี้
ชายผู้นี้มีนามว่า รอยด์ นาเทียส เป็นชาวอีนีเยสตั้งแต่กำเนิด หากแต่ภูมิลำเนา
เดิมนั้นอยู่ที่เมืองบลาลิงตันที่อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของคาไล ซึ่งเมืองนี้ไม่มีอาณาเขต
ส่วนใดติดต่อกับป่าไอหมอกเลยแม้แต่น้อย

รอยด์ นาเทียส เสียคนในครอบครัวไปหมดและประวัติในช่วงชีวิตก่อนจะออกเดินทางมาปักหลักอยู่ ณ หมู่บ้านวินสไปร์สนั้นคลุมเครือ ที่ทราบว่าเขาเป็นคนที่เมืองบลาลิงตันเพราะมีพยานบุคคลในวินสไปร์สให้การว่า เขาเคยหลุดปากออกมาในตอนที่ยังจนเงินมา และตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่เคยเดินทางไปไหนมาไหนนอกเสียจากเมืองบ้านเกิดของตัวเองเท่านั้น

ทั้งนี้เราได้ควบคุมตัวชายผู้นี้ได้ในขณะที่สำรวจป่าไทมมอก เราพบเขาอยู่ในอาการปางตายเดินอย่างคนขาดสติออกมาจากส่วนลึกของป่า ร่างกายของเขามีร่องรอยถูกดูดกลืนไอวิญญาณไปเป็นจำนวนมาก และ ณ ขณะนี้เขาได้เสียชีวิตลงแล้ว จึงไม่อาจสืบหาความจริงใดๆ จากเขาได้อีก

หม่อมฉันขอจบรายงานผลการสืบสวนแต่เพียงเท่านี้ และจะพยายามทำการสืบสวนในส่วนของป่าไทมมอกต่อไป

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดฯ

เกล้าฯ ควาอุส

ทันทีที่อ่านจบความเสียบก็เข้าปกคลุม ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าในตอนนั้นหัวสมองของพวกเขาเด็ก ๆ กำลังทำงานอย่างหนัก จากผลการสืบสวนมีบางอย่างที่ชวนให้ติดใจสงสัยดวงตาสีเงินคมทอประกายขึ้นมาจนผู้ที่เฝ้ามองยิ้มอย่างชื่นชม

“พวกเจ้ามีความเห็นอย่างไรกันบ้างละ” องค์ราชาแห่งอีเนียสละสายตาจากพระธิดาก่อนจะเอ่ยถามอย่างจริงจัง

เมื่อถูกถามเช่นนั้นพวกสี่หน่อที่เหลือก็มองหน้ากัน ก่อนที่จะก้มศีรษะให้แก่องค์ราชาแห่งอีเนียสอย่างนอบน้อมเป็นเชิงขอภัย แล้วมองไปทางคอาอสกับเรมีอาที่ยืนอยู่ข้างหน้าพวกเขา ใ้ว่าพวกเขาทั้งสี่จะไม่มีความคิดเห็นอะไร หากแต่ครั้งนี้ดูเหมือนว่า จะต้องขอฟังความคิดของเจ้าหูคู่อามาตเสียก่อน ก็ความเครียดที่แผ่ออกมาจากร่างของคอาอสกับไอเย็น ๆ นั้นมันชวนให้ขนหัวลุกเหลือเกิน แล้วยังจะสีหน้าแบบคนใช้ความคิดเต็มที่ของเรมีอาอีก เพราะเวลาที่ทั้งสองคนมีท่าทีแบบนี้ไร สิ่งที่เกิดขึ้นได้มักทำให้คนรอบข้างมีเสีเสมอ

“ว่าอย่างไรเล่าคอาอส เรมีอา” คราวนี้เจ้าของน้ำเสียงอ่อนโยนตรัสถามกับเด็กทั้งสองโดยตรง

ดวงตาสีเงินคมหันไปสบกับดวงตาสีฟ้า เรมีอาเพลอถอนหายใจออกมาอย่างเซ็งๆ ...ก็ไอ้สายตาแบบนี้แหละ มันตีความได้แคอย่างเดียวนี่นา

‘นี่หนักกับมันคิดเหมือนกันอีกแล้วสินะ’ เด็กสาวคิดในใจอย่างปลงตก ร่างสูงของคาออสเบนสายตากลับไปแล้ว แถมเจ้าตัวยังอยู่ในอารมณ์ประมาณว่า ‘ข้าจะไม่สนใจใครอีกต่อไป’ เสียด้วย ถึงคนอื่นจะดูไม่ออก แต่เรมีอาที่แหละที่เข้าใจถึงกึ๋นเลย

‘ไอ้พวกชอบกินแรงชาวบ้าน!’ เจ้าของเสียงใสนึกดำในใจ เพราะเมื่อความเห็นของเธอกับเจ้าคนตายด้านตรงกันเมื่อไร ซึ่งมันก็ตรงกันเกือบจะทุกครั้งนั่นแหละ เจ้าปากหนักนี้ก็มักจะกินแรงเธอด้วยการปลื้กวิวกแล้วให้เธอเป็นคนรายงานทุกอย่างคนเดียว ถึงในใจจะอยากประเคนพระบาทให้สักแค่ไหนแต่ถ้าไม่มีใครสักคนพูดเรื่องก็คงไม่จบและใครคนนั้นก็คงจะไม่มีวันเป็นคาออสอย่างแน่นอน

“ข้าจะกราบทูลเองพะคะ” เรมีอาจำใจเอ่ยขึ้นในที่สุด

“หืม แล้วเจ้าละคาออส” องค์ราชาแห่งอีเนียสเอ่ยถามอย่างสนใจ แต่กระนั้นคนที่ตอบกลับไม่ใช่คนถูกถามเสียนี้

“เปล่าประโยชน์พะคะเสด็จพ่อ ตอนนี้อยู่ที่บ้านที่กำลังอยู่ในโหมดปลื้กวิวก แต่ไม่ต้องห่วงหรอกพะคะ เพราะว่าสิ่งที่ทรงถามนั้นข้าและคาออสมีคำตอบที่เหมือนกัน” เรมีอาอธิบาย หากแต่ก็อดไม่ได้ที่จะต้องแวงกัดเจ้าคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เล็กๆ น้อยๆ ตามนิสัยซึ่งก็แน่นอนว่าสิ่งที่เธอได้รับตอบแทนมาก็คือจิตสังหารเจาะจงมาที่ตัวเองอย่างสุดๆ

“เหมือนกัน? แล้วท่านรู้ได้อย่างไรแล้วว่าเหมือนกัน” คราวนี้คำถามตั้งขึ้นมาจากมหาปราชญ์แห่งอีเนียส เพราะจากที่นางได้เห็นเมื่อสักครู่ ทั้งสองพระองค์ยังไม่ได้พูดคุยกันแม้แต่คำเดียว และคำถามนี้ก็ไม่ใช่คำถามที่จะตอบได้ด้วยการพยักหน้าหรือส่ายหน้า

คำถามของมหาปราชญ์ชาลิควิสต์เรียกให้ทั้งคาออสและเรมีอาต้องคิด นั่นสิ แล้วพวกเขารู้ได้อย่างไรว่าอีกฝ่ายคิดยังไง ตลอดเวลาที่ผ่านมาไม่เคยมีใครคิดหาเหตุผลมาก่อนเลย รู้ก็แค่ารู้ ส่วนรู้ได้อย่างไรนั้นไม่ทราบจะอธิบายอย่างไร จะว่าเพราะสบตากันไม่ใช่ เพราะรายละเอียดมันลึกซึ้งกว่านั้น ลึกซึ้งจนไม่อาจหาคำพูดใดมาอธิบายได้เลย

“ไม่รู้สิคะ ข้ารู้แต่ว่ารู้แค่นั้นเอง” เรมีอาตอบไปอย่างกำกวม ส่วนคาออสก็กลับเข้าสู่โหมดปลื้กวิวกอีกครั้งทำให้มหาปราชญ์จนหนทางที่จะถาม

การกระทำทั้งหมดนั้นต่างก็อยู่ในสายตาขององค์ราชาแห่งอีเนียสมาโดยตลอด พระพักตร์อันสง่างามและอ่อนโยนฉายแววเอ็นดูแต่กระนั้นก็แฝงเอาไว้ด้วยความหนักใจเล็กๆ เด็กสองคนนี้ทั้งๆ ที่ต่างเข้าใจกันและกันมากขนาดนี้ แต่กลับไม่รู้รู้ถึงสิ่งที่ควรจะรู้

คงเป็นเพราะนิสัยของเรมีอาและความไม่ใส่ใจของคากอสกระมัง ซึ่งถ้าหากทั้งสองเข้าใจ มัน พระองค์ก็ไม่ว่ามันจะนำมาซึ่งความสุขหรือความทุกข์ และพระองค์ก็คิดว่าอย่าเดาจะดีกว่า เพราะนิสัยอย่างคากอสกับเรมีอาเน่ ไม่เอื้ออำนวยให้คาดเดาเรื่องพวกนี้ได้เลยจริงๆ

“เอาเถอะ ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เล่ามาเถอะเรมีอา” องค์ราชาเฟรดเดอริคทรงเอ่ยตัดบทซึ่งคนถูกขอให้เล่าก็รีบอธิบายความคิดของตนในทันที

“เสด็จพ่อ ข้าคิดว่าเราควรส่งคนไปสืบเรื่องทางฝั่งของ รอยด์ นาเทียส นะพะคะ ถ้าหากเขาเป็นคนที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ที่ต้องมีการติดต่อกับโลกภายนอกแบบนี้ แสดงว่าเขาคงไม่ได้ทำคนเดียวแน่ เขาน่าจะมีใครคอยช่วย และเขาอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ว่าทำไมพวกหลานของบาวเรียนถึงสามารถเข้าไปในป่าไอหมอกได้ถึงเพียงนั้น แล้วยังตอนนั้นทางฝ่ายนั้นก็เสียหายหนักจากการต่อสู้ คงยังไม่เอะใจว่าเราจะตามสืบเรื่องจากคนธรรมดาๆ ที่ดูแล้วไม่น่าจะมีอะไรสำคัญ หรือถ้าคิดได้ก็คงจะเป็นหนึ่งเฉย ไม่ส่งคนของตนออกมาช่วยน่วย เพราะถ้าทำอย่างนั้นมันก็จะยังเป็นการตอกย้ำว่า รอยด์ นาเทียส ทำกุญแจบางอย่างเอาไว้ในมือ” เจ้าของเสียงใสเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่ทรงอำนาจและหนักแน่นในทุกๆ คำ

ดวงตาสีเงินอีกคู่ที่แลดูอ่อนโยนนั่นทอประกายเป็นการบ่งบอกว่าผู้เป็นเจ้าของกำลังใช้ความคิด นิ้วเรียวกแรงงัดตะลงไปยังพื้นโต๊ะอย่างเชื่องช้าก่อนที่จะตวัดขึ้นมาอีกครั้ง

“แล้วอะไรทำให้เจ้ามั่นใจว่า รอยด์ นาเทียส จะเป็นคนที่มีความหมายจริงๆ ไม่ได้เป็นแค่คนโลกที่เห็นแก่เงินทอง” พระสุรเสียงดังขึ้นอย่างจริงจัง ความกดดันที่สัมผัสได้ทำให้เรมีอาต้องแค่นย้มในใจ หากคำตอบของเธอไม่ดีพอละก็คงได้โดนเฆ่นอย่างไม่ต้องสงสัย

“ความจริงที่แรกข้าเองก็คิดเช่นนั้นพะคะ แต่เมื่อได้ฟังรายงานจากแม่ทัพเวลต้าทำให้ข้าเปลี่ยนความคิด ในรายงานนั้นบอกว่าพบชายคนนั้นเดินออกมาจากส่วนลึกของป่าคนธรรมดาหากตัดขาดจากพลังบางอย่างที่คุ้มครองอยู่แล้วละก็ไม่มีวันกลับออกมาจากป่าไอหมอกได้หรอกพะคะ ดังนั้นถ้า รอยด์ นาเทียส ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับพลังบางอย่างที่สามารถคุ้มครองเขาให้หนอยู่ในป่าไอหมอกได้ เขาก็ไม่มีทางเดินออกมาจนถึงบริเวณชายป่าได้เป็นแน่ แต่การที่เขาออกมาในสภาพถูกสูบลมไปจนหมดสิ้นนั้นแสดงให้เห็นว่าพลังนั้นมีได้คุ้มครองเขาโดยตรง ข้าจึงคิดว่าบางที รอยด์ นาเทียส คงเคย

สัมผัสกับพลังนั้น ทำให้แม่หลานของบาวเรียนจะตัดขาดการคุ้มครองเขา เขาก็ยังมี
เรี่ยวแรงเดินออกมาจนถึงชายป่าได้” คำอธิบายของเรมีอาทำให้ดวงตาทุกคู่ในที่นั้นต้อง
เบิกกว้าง ยกเว้นก็แต่คนที่คิดเหมือนกัน

จากข้อมูลเพียงเท่านั้นแต่กลับสันนิษฐานได้มากถึงขนาดนี้ อีกทั้งยังเป็นการ
สันนิษฐานที่มีน้ำหนักมากจนไม่น่าเชื่อ จะไม่ให้ตกใจได้อย่างไรไหว รอยยิ้มแห่งความ
ภาคภูมิใจฉายชัดบนใบหน้าของผู้เป็นบิดา

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าเห็นว่าควรจะทำอย่างไร” องค์ราชาเฟรดเดอริคทรงถามต่อ ซึ่ง
พระองค์เองก็พอจะทราบคำตอบของพระธิดาอยู่บ้าง

“สืบสวนที่เมืองบลาลิงตันเพคะ หากที่อยู่เดิมของเขาหรือคนใกล้ชิด เพราะหากมี
พลังอย่างที่ว่าจริง รอยด์ นาเทียส คงจะต้องเดินทางไปมาหาสู่หรือคอยเฝ้าดูมันบ่อยๆ แน่
ในรายงานบอกว่าเขาไม่เคยเดินทางไปไหนเลยนอกจากเดินทางไปเมืองบ้านเกิด และมัน
ก็ต้องเป็นพลังที่ร้ายกาจชนิดที่ว่าคนธรรมดาใช้มันไม่ได้ ต้องใช้ผ่านคนที่มีพลังระดับ
หลานของบาวเรียนเท่านั้นจึงจะสาแดงฤทธิ์ เพราะไม่อย่างนั้น รอยด์ นาเทียส คงจะใช้
มันด้วยตัวเองไปแล้ว และเมื่อพิจารณาจากเงื่อนไขเหล่านี้ที่ที่เป็นไปได้ก็คือวินสไปร์ส
ซึ่งเป็นที่อยู่ ณ ปัจจุบันของเขา หรืออีกที่ก็คือเมืองบลาลิงตัน และในตอนนั้นวินสไปร์สก็มี
ท่านแม่ทัพเวลด้าและท่านแม่ทัพวิลนิกอยู่แล้ว สิ่งที่เราต้องทำจึงมีเพียงแค่ส่งคนไปยัง
บลาลิงตัน” ข้อเสนอของเรมีอาไม่ได้เกินความคาดหมายขององค์ราชาเฟรดเดอริค แต่
กลับกัน มันอาจจะขาดๆ ไปอยู่สักหน่อย

“ข้อเสนอของเจ้าจบเพียงแค่นี้แหละ” คำถามแปลกๆ จากราชาแห่งอีเนียสเรียกให้
พวกเด็ก ๆ ที่เหลือขมวดคิ้ว จะมีก็แต่เรมีอาที่ยิ้มแห้งๆ และคาออสที่ยังคงปลื้มกวัก
ต่อไป

เรมีอาไม่รู้ว่าพูดอะไรดี เพราะดูเหมือนว่าพระบิดาของเธอจะสามารถเดาความคิด
ของเธอได้หมด รวากับรับรู้ความต้องการของเธอไปทุกเรื่อง และเรื่องที่เธอเสนอไปใน
ครั้งนี้ก็รับรองได้เลยว่าพระองค์จะต้องทรงคาดการณ์ไว้เช่นกัน

“ความจริงก็ยังมีอีกอย่างเพคะ คือ...ข้าอยากจะเสนอตัวเป็นคนไปเองนะเพคะ”
น้ำเสียงที่ฟังดูอดอ้อนนิด ๆ และแววตาโล่งที่จ้องมานั้นทำเอาผู้เป็นบิดาแทบจะ
ประเคนทุกอย่างให้ ในเมื่อพระธิดาของพระองค์กล้าขอตรงๆ พระองค์ก็ไม่คิดจะคัดค้าน
อีกอย่างการส่งพวกเรมีอาไปนั้นมันก็เป็นสิ่งที่สมควรอยู่แล้วหากคำนึงถึงผลที่จะได้ละก็

“เอาสิ ข้าอนุญาต” องค์ราชาแห่งอีเนียสเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม คำอนุญาตนั้นทำเอา

เรมีอาแทบจะกระโดดโลดเต้นไปทั่วห้องด้วยความดีใจ

‘ตรูมีอะไรทำแล้วว๊วย!’ นี่คือนั่งที่อยู่ในหัวของเด็กสาว

ท่าทางดีใจเกินกว่าเหตุของเรมีอาแม่ไม่ได้แสดงออกมาโดยตรง หากแต่พวงฮาเวสก็รู้สึกได้ ก็จริงอยู่ที่เหตุผลหนึ่งของเรมีอาเป็นเพราะว่าเธออยากจะทำงานและสืบหาเบาะแสของศัตรูให้ได้มากที่สุด แต่อีกเหตุผลหนึ่งที่ไม่อาจห้ามคนไข้ได้อย่างเรมีอาได้ก็คือ เด็กสาวจะได้มีอะไรทำเป็นขึ้นเป็นอัน ไม่ใช่วัน ๆ ได้แต่เรียนแล้วก็ฝึกทหารอยู่เช่นนี้...เฮ้อ นิสัยแบบนี้คงแก้กันไม่หายสินะ

หลังจากการตัดสินใจส่งพวงเรมีอาไปยังบาลิงตันขององค์ราชาเฟรดเดอริค

เด็ก ๆ ทั้งหกคนต่างก็แยกย้ายเพื่อเตรียมตัวให้พร้อมกับการเดินทาง เหลือก็แต่คาออสที่ยังคงมีงานที่ต้องสะสางอีกเล็กน้อย เขาจึงกลับไปยังห้องทำงานชั่วคราวของตัวเอง ระหว่างที่เจ้าคนตายด้านกำลังเรียงเอกสารที่เสร็จเรียบร้อยแล้วอยู่นั้น เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

“องค์ชายคาออส องค์ราชาเฟรดเดอริคเสด็จมาพะย่ะค่ะ” เสียงนายทหารคนหนึ่งที่มาบ้องค์ราชาแห่งอีเนียสดังมาจากอีกฟากของประตู

การมาเยือนของแขกที่คาดไม่ถึงนี้ทำให้คิวเรียวยาวต้องขมวดเข้าหากัน กระนั้นคาออสก็ไม่ใช่นคนที่จะนั่งคิดมากอย่างไม่รู้เหตุผล เด็กหนุ่มตัดสินใจจะจากกองเอกสารแล้วเดินไปเปิดประตู

“เรียนเชิญพะย่ะค่ะ” คาออสก้มศีรษะทำความเคารพบุคคลหน้าประตู ก่อนจะหลีกทางให้องค์ราชาแห่งอีเนียสเดินเข้าไปในห้อง องค์ราชาเฟรดเดอริคทรงยกมือขึ้นห้ามผู้ติดตามไม่ให้เข้าไปด้วย เป็นการบ่งบอกว่าพระองค์ต้องการจะพูดคุยกันเป็นการส่วนตัว คาออสต้องหันไปมองอย่างสงสัย

ป้ัง!

ทันทีที่ประตูปิดลงความเงียบก็เข้าปกคลุม แต่กระนั้นก็ไม่ใช่ว่าปัญหาสำหรับคาออส เจ้าคนตายด้านทำหน้าที่ของผู้อาวุโสน้อยกว่าที่ดีโดยการเดินไปรินน้ำชาจากชุดน้ำชาริมห้องแล้วนำมาเสิร์ฟให้แก่แขกผู้สูงศักดิ์ กลิ่นชาที่หอมหวานและแปลกใหม่ทำให้ดวงตาสีเงินอ่อนโยนเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ยิ่งเมื่อได้ลองชิมรสชาติก็ยิ่งทำให้องค์ราชาอดที่จะเอ่ยปากไม่ได้

“รสชาติจริง ๆ นะ คาออส เป็นชาพันธุ์ใหม่ของเฟรดดินรี” ทรงถามออกไปเพราะไม่คิดว่าในอีเนียสจะมีชาเช่นนี้อยู่ หากแต่คำตอบที่ได้รับนั้นกลับเกินความคาดหมายของ

พระองค์ไปเล็กน้อย

“เป็นชาของพระธิดาของเสด็จจาเองพะยะค่ะ”

คำตอบนั้นไม่ได้ทำให้พระองค์แปลกใจในความสามารถของคนปลูก หากแต่ทำให้พระองค์เริ่มมั่นใจในสิ่งที่คิด และที่เสด็จมาวันนี้ก็เพื่อที่จะพูดเรื่องนี้นั่นเอง

“อย่างนั้นรี แล้วเจ้ามีมันได้อย่างไรละ คาออส” องค์ราชาเฟรดเดอริคทรงถามต่อด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน สำหรับพระองค์แล้วเด็กหนุ่มตรงหน้าก็เปรียบได้กับลูกหลานในไส้ของพระองค์คนหนึ่ง

“ก่อนหน้านี้ข้ามีโอกาสดื่มมัน รู้สึกชอบจึงขอมมาจากนางพะยะค่ะ” คาออสตอบไปตามความจริง ทว่าเขายังไม่เข้าใจถึงจุดประสงค์ในการมาขององค์ราชาแห่งอียิปส์หรือผู้ที่เขานับถือเป็นเสด็จจาผู้นี้

“นั่นหรือ นั่นสินะ พวกเจ้าก็สนิทกันออกขนาดนั้นนี่นา ไซ้ใหม่” รอยยิ้มอย่างเอ็นดูและนิกสนุกกลายชัดบนใบหน้าอันอ่อนโยน

“พะยะค่ะ” คาออสตอบไปตามตรงโดยไม่ได้เข้าใจถึงความหมายแอบแฝง

ในที่สุดเมื่อน้ำชาหมดลง องค์ราชาเฟรดเดอริคก็เอี้ยวตัวไปสบตากับคาออสที่ยืนอยู่ตรง ๆ แวดต่านอ่อนโยนนั่นมิได้มีแววล้อเล่นหากแต่กลับจริงจังจนคนมองต้องแปลกใจ ตั้งแต่รู้จักกันมาคาออสแทบจะนับครั้งที่เสด็จจาผู้นี้มีแววตาจริงจังเช่นนี้ได้เลยทีเดียว

“คาออส เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้ามาพบเจ้าวันนี้ด้วยเรื่องใด” เจ้าของพระสุรเสียงนุ่มทุ้มเอ่ยถาม

“ไม่พะยะค่ะ” คนตายด้านตอบไปตามสัจย์จริง

“นั่นสินะ เจ้าจะไม่รู้ก็ไม่แปลก ก็เป็นเจ้านี่นา หึ ๆ ๆ เอาเถอะ ที่ข้ามาวันนี้ก็ด้วยเรื่องของเจ้ากับเมือ่อายอะไรเล่า” ในที่สุดพระองค์ก็เฉลย เพียงแค่นั้นก็ทำให้คนอย่างคาออสเข้าใจไปถึงก้นเลยทีเดียว

คาออสไม่ใช่คนความรู้อึกซึ้ง เขาเพียงแค่ไม่สนใจเท่านั้น แต่ถ้าหากมีใครสักคนเอ่ยขึ้นมาเจ้าตัวก็สามารถรู้ได้ในทันที และในครั้งนี้นเขาก็พอจะทราบเพราะอะไรองค์ราชาถึงได้เป็นฝ่ายมาเอ่ยปากเอง สงสัยว่าเรื่องที่ตนหอบข้าวหอบของไปนอนที่ตำหนักหอศาลากระเจงบ่อ ๆ จะแตกเสียแล้ว

“ข้าต้องขอภัยด้วยพะยะค่ะ ที่กระทำการไม่เหมาะสมในสายตาของเสด็จจา แต่ข้าขอยืนยันในความบริสุทธิ์ใจของทั้งข้าและพระธิดาของเสด็จจาพะยะค่ะ” คาออสอธิบาย

แต่กระนั้นน้ำเสียงและสีหน้าก็ยังคงตายด้านและไม่ได้ทักขี้นแต่อย่างใด

“ฮ่าๆ เจ้าไม่ต้องใสใจหรอก ก็จริงอยู่ว่าข้าตกใจนิดหน่อยตอนที่รู้เรื่อง แต่ก็เชื่อว่าข้าจะรับรู้จักนิสัยเจ้ากับเรมีอา ต่อให้จับพวกเจ้าลงเอาไว้ด้วยกันในห้องนอนทั้งคืนข้ายังไม่คิดอะไรเลย แต่สิ่งที่ข้าเป็นห่วงนะ...มันคืออนาคตต่างหาก”

ดวงตาสีฟ้าที่มองมาบ่งบอกว่าต้องการคำอธิบายเพิ่มเติม ซึ่งก็ทำให้องค์ราชาเฟรดเดอริกต้องแ่ยมแ่ยมเล็กน้อย

“คาออส ข้าจะไม่สนใจเสี่ยงนกเสี่ยงกาใดๆ หากแต่สิ่งที่ข้าต้องการรู้จริงๆ ก็คือเจ้ากับเรมีอาความสัมพันธ์อย่างไรรกันแน่ ข้าต้องขอโทษด้วยที่มาคาดคั้นเอากับเจ้าฝ่ายเดียว แต่ข้าสังเกตจากนิสัยของเรมีอาแล้ว หากไปเค้นถามกับนางคงไม่ได้เรื่องอะไรแน่ๆ” ประโยคสุดท้ายนั้นคนฟังอดที่จะเห็นด้วยไม่ได้จริง ๆ...ใช่ ชินถามกับยัยนั้นชาติหน้าก็คงไม่รู้เรื่อง

คนตายด้านลอบถอนหายใจกับตัวเอง นี่คงถึงเวลาที่จะต้องพูดแล้วกระมัง คาออสไม่เคยคิดจะปิดบัง หากมีคนถามเขาก็จะพูดและพูดทุกอย่างที่เป็นความจริง ยิ่งอีกฝ่ายเป็นคนที่เขาให้ความเคารพนับถือและเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยตรง การบิดเบือนคงไม่ใช่สิ่งที่ควรกระทำ

“เสด็จอา ข้าเองก็ไม่แน่ใจว่าจะใช้คำใดมาอธิบายถึงความสัมพันธ์นี้ได้ พระธิดาของเสด็จอา...นางเป็นคู่แข่ง เป็นเพื่อน เป็นคนที่น่าหงุดหงิดแต่ก็แสนอบอุ่น เป็นคนที่บางทีข้าก็อยากลงฆ่าทิ้งให้รู้แล้วรู้รอด แต่บางทีก็ไม่อยากให้นางมีแม่แต่อย่างข้า นางเป็นทุกสิ่งสำหรับข้าเกินกว่าที่จะกล่าวได้” คาออสเอ่ยทุกถ้อยคำด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น การเปิดอกอย่างบริสุทธิ์ใจทำให้ผู้ฟังที่สูงศักดิ์นั้นรู้ว่า บุคคลตรงหน้าพระองค์ยังคงเป็นเพียงเด็กหนุ่มอายุสิบห้าเท่านั้น

“มันเป็นความสัมพันธ์ที่แปลกจริงๆ นั่นแหละ ถ้าอย่างนั้นแล้วคำว่า ‘รัก’ ละ ความสัมพันธ์ของพวกเจ้าสามารถที่จะเรียกว่า ‘คนรัก’ ได้หรือไม่” เป็นคำถามที่เรียกได้ว่าช็อกโลกขององค์ราชาแห่งไณยส ผู้ถามยังคงมีสีหน้าแ่ยมแ่ยมและคาดเดาคำตอบเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว หากแต่เมื่อได้รับคำตอบกลับมาจริงๆ กลับทำให้หัวใจร่วงจนไปกองกันอยู่ที่ตาตุ่ม

“ไม่พะยะค่ะ” เป็นคำตอบที่แสนจะชัดเจนไร้ซึ่งความลังเล ใบหน้าคนตอบยังคงตายด้าน และน้ำเสียงแสนจะเย็นชาไปจนถึงกระดูก

‘ไม่’ จั๊นอะไร!? สีหน้าขององค์ราชาเปลี่ยนเป็นครั้งแรก ความตกใจฉายชัดอยู่บนใบหน้าอันอ่อนโยน อะไรรกัน...นี่พระองค์ทรงเข้าใจผิดไปหรืออย่างไร

ทางด้านคาออสที่สังเกตสีหน้าขององค์ราชาแห่งอีเนียสมาโดยตลอดก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง “ขอภัยที่ต้องเอ่ยเช่นนี้ แต่ข้าไม่ได้รักนางแบบนั้นเลยสักนิด อาจเพราะคำคำนั้นมันไม่สามารถอธิบายอะไรระหว่างเราได้เลย หากแต่สำหรับคนทั่วไปข้าอาจรู้สึกกับนางเช่นนั้นก็ได้และมันก็กำลังชัดเจนขึ้น แต่สำหรับข้าคำว่า ‘คนรัก’ มันมีความหมายไม่พอ”

พระเจ้าเออะ! ทำไม่คำตอบของเด็กหนุ่มผู้นี้ถึงสร้างความตกใจให้กับพระองค์ได้เสมอ คำตอบที่จะว่าไม่ดีมันก็ได้ แต่จะว่าดีมันก็ได้...ไม่ได้รักแบบคนรักก็เพราะแค่คำว่า ‘คนรัก’ มันไม่พอ...เป็นคำตอบที่กลั่นออกมาจากความรู้สึกที่ไร้ซึ่งการบิดบัง ดวงตาสีฟ้าใสมองประกายนั้นสามารถเรียกความเชื่อใจจากผู้มองได้เป็นอย่างดี

ดูเหมือนว่าความสัมพันธ์ระหว่างพระธิดาของพระองค์กับคาออสจะมีอะไรที่ลึกซึ้งเกินกว่าที่คนทั่วไปคิดมากมายนัก และมันก็เป็นสิ่งที่คนอื่น ๆ คงไม่มีวันเข้าใจ... ก็ขนาดเจ้าตัวยังไม่เข้าใจเลย แล้วนับประสาอะไรกับคนอื่น

องค์ราชาเฟรดเดอริคหลับตาลงช้า ๆ หวนรำลึกไปถึงช่วงเวลาที่ได้พบกับองค์ราชินีเรเซีย ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าพระนางเป็นใครมาจากไหน ทั้ง ๆ ที่ทุกครั้งที่พบกัน พระนางมีแต่จะทำตัวน่าสงสัยและน่าหนักใจ หากแต่หัวใจของพระองค์กลับคำนึงหา และแม้จะรู้ว่าพระนางเป็นผู้ที่สูงเกินเอื้อมแต่ก็ยังคงรักดังเดิมไม่มีเปลี่ยนแปลง ทรงเชื่อใจพระนางจนวินาทีสุดท้าย ความรู้สึกของพระองค์เช่นนั้นคนทั่วไปก็คงไม่อาจเข้าใจได้เช่นกัน

ดวงตาสีเงินค่อย ๆ ลืมขึ้นอีกครั้งและในครั้งนี้นักมาพร้อมกับน้ำตา คาออสที่มองอยู่อดตกใจไม่ได้ ถึงแม้ว่าสีหน้านั้นจะไม่ได้แสดงออกอะไรมากก็ตามที

“เสด็จจาว ทรงเป็นอะไรไปพะยะค่ะ” เจ้าของเสียงเย็นเอ่ยถาม น้ำเสียงแผ่วไว้ด้วยความห่วงใยเล็กๆ องค์ราชาแห่งอีเนียสหันหน้ามายิ้มให้

“ข้าไม่ได้เป็นอะไรหรอกคาออส เพียงแต่คิดถึงเรื่องเก่า ๆ เท่านั้น สิ่งที่เจ้าพูดมาแม้ข้าจะไม่อาจเข้าใจความรู้สึกนั้นได้ แต่ข้าก็เข้าใจดีว่าเพราะอะไรเจ้าถึงพูดเช่นนั้นและข้าก็ดีใจที่ได้ยินมัน” องค์ราชาทรงเอ่ยอย่างอ่อนโยนพร้อมกับลูบขึ้นเตรียมจากไป คาออสต้องเดินนำไปยังประตูเพื่อส่งเสด็จ หากแต่ก่อนที่มือของเด็กหนุ่มสัมผัสกับประตุนั้น พระสุรเสียงของราชาแห่งอีเนียสก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“สุดท้ายนี้ข้าขอคำสัญญาหนึ่งจากเจ้าเป็นเครื่องยืนยันในความสัมพันธ์นั้น ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ข้าขอให้เจ้าเชื่อใจเรเมียและพร้อมที่จะสนับสนุนนาง เจ้าจะทำได้ไหม”

ความเงียบเข้าปกคลุมไปชั่วอึดใจ ก่อนที่เสียงเย็นอันเป็นเอกลักษณ์จะดังขึ้นพร้อมด้วยดวงตาสีฟ้าใสที่ทอประกาย

“หัวใจ ร่างกายและวิญญาณของข้าจะมีไว้เพื่อนาง ตราบเท่าที่เรมียังคงเป็น เรมียาพะยะค่ะ” คำตอบนั้นช่างซาบซึ้งและเปี่ยมล้นด้วยความหมาย หากแต่ก็ยังคงเป็น คำตอบที่แสดงความเป็นรัชทายาทแห่งเพรดินได้อย่างเต็มเปี่ยม

หัวใจ หมายถึง ความเชื่อใจที่พร้อมจะมอบให้

ร่างกาย หมายถึง กำลังที่พร้อมจะช่วยเหลือหากอีกฝ่ายต้องการ

วิญญาณ หมายถึง ความเต็มใจที่จะทำโดยไม่มีสิ่งใดมาบีบบังคับ

‘ตราบเท่าที่เรมียังคงเป็นเรมียารี หึๆๆ’ ไม่ว่าเมื่อไหร่เจ้าก็ยังคงเป็นตัวเจ้าจริง ๆ คาออส’ องค์ราชาแห่งอีนียสคิดในใจระหว่างที่เดินอยู่ในโถงทางเดินหลังออกมาจากห้องของคาออส

การพูดเช่นนั้นหมายความว่าทุกสิ่งที่คาออสจะหยิบยื่นให้นั้นจะอยู่ภายใต้การระ ของคนสองคนร่วมกัน นั่นคือตราบไตที่เรมียังคงสามารถรักษาตัวตนของตนได้ คาออสก็พร้อมเสมอที่จะหยิบยื่นความจริงใจให้แก่เธอ แต่เมื่อใดก็ตามที่เธอสูญเสียตัวตน ของตัวเองไป คาออสก็ไม่อาจปิดหูปิดตาหยิบยื่นสิ่งเหล่านั้นให้แก่เด็กสาวได้อีก

ดวงตาสีเงินอ่อนโยนทอดมองออกไปยังท้องฟ้าสีครามผ่านหน้าต่างริมโถงทาง เดิน...ขออวยพรแด่เหล่าเด็กหนุ่มสาวผู้แบกรับชะตากรรมของแผ่นดิน แม่ไม่อาจรู้ได้ว่าอนาคตจะถูกกำหนดให้เป็นเช่นไร แต่ก็อยากจะทำให้พวกเขาเหล่านั้นพ้นพบแต่ความสุข ในภายภาคหน้า

คำอธิษฐานเพียงเท่านั้นคงจะไม่มากเกินไปใช่ไหม

ตะวันตกล้อยลงทางทิศตะวันตกแสดงให้รู้ว่าล่องเข้าสู่ยามบ่ายแก่แล้ว ณ ประตู ทางเข้าออกเล็ก ๆ แห่งหนึ่งของพระราชวังหลวงอีนียส มีม้าหกตัวพร้อมด้วยสัมภาระ เท่าที่จำเป็น และเด็กหนุ่มสาวอีกหกคนในเสื้อผ้าสีเรียบไม่สะดุดตา แม้ว่าเมื่อผสมรูปร่าง และใบหน้าของแต่ละคนเข้าไปแล้วความเรียบง่ายนั้นจะไร้ผลก็ตาม

เจ้านกเฟลวลเวอร์ในร่างเหยี่ยวภูเขาบินร่อนลงมาเกาะลงบนไหล่ของเรมียา เด็กสาวหันมองยังทิศที่เฟลวบินมา ก่อนทุกคนจะก้มศีรษะทำความเคารพองค์ราชาแห่ง อีนียส

“ขอให้พวกเจ้าโชคดีในการเดินทาง แล้วคราวนี้ก็อย่าลืมเอาเรื่องที่คาดไม่ถึงถึงกลับ มาฝากบ้างนะ” คำพูดและลีลาที่ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ระรื่น ทำเอาพวกเรมียาถึงกับยิ้ม ไม่ออก ใต้เรื่องคาดไม่ถึงแบบคราวหมู่บ้านนินส์ไปรึสนะเธอ...ขอทีเถอะ ชื่นใจแบบนั้น

บ่อยๆ คงอายุสั้นแน่ๆ

“ถวายเป็นมงคลมาพะยะค่ะ / เพคะ” เด็กหนุ่มสาวทั้งหกเอ่ยพร้อมกันก่อนออกแรงกระตุกบังเหียน ผีเท้าม้าควบไถลออกไปเรื่อย ๆ โดยมีจุดหมายอยู่ที่เมืองบลาลิงตันนั่นเอง การเดินทางในครั้งนี้ไม่ได้ราบรื่นอย่างครั้งที่แล้ว เพราะเวลาที่ออกเดินทางนั้นยังไม่เย็นค่ำ อีกทั้งระยะทางถึงไม่อาจเรียกได้ว่าใกล้สักแต่ก็ยังน้อยกว่าระยะทางจากคาโลไปวินสไปร์ส และในขณะที่กำลังจะออกจากเขตของเมืองหลวงนั้น ฮาเวสก็ควมม้าขึ้นมาตีคู่กับเรมีอา

“เรมีอา คราวนี้เราจะต้องปลอมตัวกันอีกไหม” เด็กหนุ่มเปิดประเด็น

“เพื่อความปลอดภัยก็จะต้องทำอย่างนั้นนะ แต่ครั้งนี้ฉันว่าแค่นายกับคาออสก็น่าจะพอแล้ว” คำตอบของเพื่อนสาวไม่ได้ต่างจากที่คิดเอาไว้สัก เพราะถึงอย่างไรรักษาพยาบาลของประเทศใหญ่อย่างเฟรดินและโซเวียก็เป็นที่รู้จักได้ง่ายอยู่แล้ว

ไม่ว่าอย่างไรฮาเวสไม่คิดจะให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอย่างเด็ดขาด คราวนี้เขาเตรียมตัวมาดีพร้อม จะไม่มีวันขอให้เฟลวเปลี่ยนเพศให้ตัวเองอีกแล้ว ประสพการณ์คราวนี้ทำเขาจะต้องจำไปจนวันตายเลยทีเดียว

“ก็จริง แต่ครั้งนี้ฉันว่าเราแค่ปลอมตัวธรรมดาก็น่าจะพอแล้วนะ ทั้งอุปกรณ์ที่ใช้เปลี่ยนสีผิว สีผิว สีตา ฉันเตรียมมาหมดแล้ว แค่เปลี่ยนสีกับทรงผมนะคนทั่วไปไม่มีใครเขามานั่งสังเกตหรอก” ฮาเวสรีบเสนอวิธีของตัวเองทันทีซึ่งก็ได้รับการเห็นด้วย เพราะถึงอย่างไรบลาลิงตันก็ไม่เหมือนวินสไปร์ส

พวกเรมีอาจึงลงความเห็นกันว่าจะหาสถานที่แปลงโฉมให้เพื่อนหนุ่มทั้งสองก่อนเข้าตัวเมืองบลาลิงตัน แม้ว่าหนึ่งในนั้นจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม แต่ที่แน่ ๆ คาออสคงประทับใจวิธีนี้มากกว่าการเปลี่ยนเพศแน่นอน

สถานที่สำหรับปฏิบัติการในครั้งนี้คือกระท่อมร้างระหว่างทางก่อนถึงตัวเมืองบลาลิงตันเล็กน้อย ทั้งนี้ต้องยกความดีความชอบให้กับเฟลวที่อุตส่าห์บินสำรวจจนพบด้วยเวลาเพียงไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง โคมหน้าของรักษาพยาบาลแห่งโซเวียและเฟรดินก็ถูกเปลี่ยนไปด้วยน้ำมือของเพื่อนอีกสี่คนจนแทบไม่เหลือเค้าเดิม

“พระเจ้า!” คาตารีนนำอุทานขณะมองผลงาน

“ยอดไปเลยนะคะ” พิเลียดกับเฮามีอปิดปากด้วยความตกใจ

“เจ๋งแฮะ” เซเปสมองดูผลงานอย่างชื่นชมพลางหันไปตีมือกับเรมีอาที่ยืนอยู่ข้างๆ ภาพที่ปรากฏตรงหน้านั้นดูไม่น่าเชื่อ คนแรก เส้นผมสีม่วงสั้นมัดไปมาอย่าง

เก่าถูกเปลี่ยนให้เป็นเส้นผมสีบลอนด์พลิ้วไหวระต้นคอ ดวงตาสีม่วงสดก็ถูกเปลี่ยนให้เป็นสีฟ้าสด และผิวที่เพียงแค่ออกเขาก็ถูกย้าจนกลายเป็นขาวจั๊ว จากภาพลักษณ์คนที่ดูสบายๆ กลับกลายเป็นคุณหนูลูกผู้ดีได้ในเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมง

อีกคนที่ไ้ย้อยย เส้นผมสีน้ำเงินเลือบเงินถูกเปลี่ยนเป็นสีเขียวแก่ ผมด้านข้างฝั่งซ้ายที่เคยยาวเลยไหล่ถูกเวทมนตร์จัดแต่งให้อันตรธานไปสิ้น ผมยาวระต้นคอที่เคยจัดทรงอย่างดีถูกทำให้กระเซิงปัดไปปัดมาอย่างกับเจ้าของผมไม่คิดจะใส่ใจ ดวงตาสีฟ้าใสเย็นก็เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลทอง สดท่าย ผิวที่เคยขาวใสกลับกลายเป็นอดีต เพราะถูกแทนที่ด้วยผิวสีแทนสวยอย่างคนที่ชอบทำกิจกรรมกลางแจ้ง ทั้งมาดท่านชายผู้เย็นชา กลายเป็นหนุ่มนักกีฬาอย่างสมบูรณ์แบบ

ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่นี้ทำเอาเจ้าตัวยังต้องนึ่วหน้า ฮาเวสอดที่จะหัวเราะสภาพตัวเองในกระจกไม่ได้เพราะดูอย่างไรก็ไม่ใช่ตัวเขาสักนิด ส่วนคาออสนอกจากนึ่วหน้าแล้วเจ้าตัวก็ไม่ได้แสดงอาการอะไรออกมาให้เพื่อนใจหายใจคว่ำกันแต่อย่างใด คนอย่างคาออสถ้าสภาพไม่หลุดโลกจนเกินเหตุ เจ้าคนตายด้านนี่ก็คงจะไม่สนใจหรอก

“แบบนี้ต่อให้บูยาตาทวดมาดูเองก็ทำอะไรไม่ได้แฮะ” เรมือฮาหัวเราะ

‘ได้ทีหัวเราะเข้าไป อย่าให้ถึงที่ฉันทั้งแล้วกัน’ ฮาเวสคาดโทษเพื่อนสาวเอาไว้ในใจ

ถึงจะถูกแปลงโฉมไปจนแทบจำไม่ได้ แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนไปเลยของฮาเวสและคาออสก็คือความหล่อชนิดลากไส้ แม้รูปแบบจะเปลี่ยนไปแต่คนหล่อก็ยังคงเป็นคนหล่ออยู่วันยังค่ำ ความหล่อแบบเทพบุตรน่ากรี๊ดของฮาเวสที่ราวกับเทวดาน้อยๆ กับคาออสที่กลายเป็นหนุ่มนักกีฬาที่หน้าตาดีที่สุดในโลก ถ้าไปเป็นนักกีฬาจริง ๆ ทั้งสนามคงไม่ต้องแข่งกีฬากันแล้ว เพราะทั้งคู่ดู กรรมการและผู้เข้าชมช่นจะเอาแต่จ้องนักกีฬาคนนี้เป็นแน่

“เอละ ปฏิบัติการปลอมตัวเสร็จสมบูรณ์ ทีนี้จะได้เข้าไปในเมืองนั้นซักที” เซปสพุดขณะที่พวกเพื่อนๆ กำลังเก็บของ

“อืม ฉันทักอยากจะหาที่เอนหลังสบายๆ แล้วด้วย” คาทารินำล่ำทับ

เพราะเสียเวลาปลอมตัวคาออสและฮาเวสไปเกือบหนึ่งชั่วโมงทำให้ตอนนี้ห้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว การเดินทางเข้าเมืองตอนหลังพระอาทิตย์ตกดินนั้นมักถูกตรวจสอบมากกว่าปกติ ดังนั้นการรีบเข้าเมืองเสียตั้งแต่ตอนนี้จะเป็นผลดีกับพวกเรมือามากกว่า

ไม่นานหลังจากกลับเข้าสู่เส้นทาง พวกเด็ก ๆ ก็มาถึงประตูเมืองบลาลิงตัน เมื่อผ่านการตรวจสอบเล็กน้อยก็ถูกปล่อยตัวเข้าไปในเมืองได้ตามปกติ สิ่งแรกที่เด็กทั้งหก

ทำก็คือการหาที่พัก และก็พบปัญหาทันที เพราะว่าที่พักล้วนแต่เต็มหรือไม่ก็มีห้องเหลืออยู่แค่ห้องเดียว การจะให้พวกเรมีอาทุกคนยัดกันอยู่ในห้องเดียวดูว่าจะเป็นไปไม่ได้

“แล้วเราจะอย่างไรกันดีล่ะคะ” พี่เลี้ยงถามขึ้นในระหว่างที่ทั้งหกกำลังรับประทานอาหารมือเย็นกันในร้านอาหารแห่งหนึ่ง

“ฉันลองหาเป็นบ้านพักดูไหม” คาทาริน่าเสนอ แต่ก็ถูกค้านทันที

“ไม่ได้หรอกคาทาริน่า การหาบ้านพักมันวุ่นวาย แถมยังต้องให้ข้อมูลส่วนตัวด้วย ฉันว่ามันจะไม่เป็นผลดีกับทางเรานะ” ฮาเวสอธิบาย

“ฉันก็เหลือแค่เราต้องแยกกันพักสินะ” เรมีอาเป็นคนสรุป ซึ่งแม้จะมีคนไม่พอใจ แต่ก็คัดค้านไม่ได้

หลังรับประทานอาหารเย็นเสร็จ พวกเรมีอาจึงเปลี่ยนเป้าหมายเป็นมุ่งหน้าไปยังที่พักที่มีห้องเหลือและอยู่ใกล้กันมากที่สุดแทน โดยตกลงแยกเป็นสองกลุ่มหญิงชาย

“ฉันพวุ่นนี้ตอนเปิดโม่งเข้าไปเจอกันที่ร้านอาหารร้านเดิมนะ” ลินเสียงของฮาเวส พวกเด็ก ๆ ก็แยกย้ายไปยังที่พักที่เลือกเอาไว้

ทางเด็กสาวทั้งสามคนเมื่อมาถึงที่พักที่เล็งเอาไว้ในตอนแรกก็จองห้องทันที แต่ก็ดูเหมือนว่าปัญหาจะตามมาอย่างไม่หยุดหย่อน เมื่อห้องสำหรับนอนคนเดียวที่เหลือเป็นห้องขนาดเล็กที่สุดและเหลือเพียงห้องเดียว ขนาดของมันเพียงแค่วางกระเป๋าก็ไม่มีที่ให้เดินแล้ว ไม่สามารถรองรับพวกเธอทั้งสามคนพร้อมกับนกอีกหนึ่งตัวได้แน่ ๆ

“ทำยังไงดีคะ เรมีอา” พี่เลี้ยงถามอย่างเป็นกังวล เพราะเมื่อพวกเธอลองไปยังที่พักอื่นก็เหลือแต่ห้องที่มีลักษณะเดียวกัน

“เราคงต้องแยกกันอีกทีแล้วละ เอาเป็นว่าฉันกับเฟลวจะอยู่ที่นี้เอง ส่วนเธอสองคนกลับไปแรกที่ตกลงกับพวกฮาเวสไว้ล่ะ” เด็กสาวบอกเพื่อน ๆ ทั้งนี้เพื่อที่พวกฮาเวสจะได้มาถึงตัวพี่เลี้ยงและคาทาริน่าได้ในทันทีหากเกิดอะไรขึ้น

“ทำไมเรมีอาต้องเป็นคนแยกไปด้วยล่ะ” คาทาริน่าถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนิด ๆ ที่อีกฝ่ายเสียสละอีกแล้ว

“ฉันไม่เป็นไรหรอกคาทาริน่า แล้วอีกอย่างเฟลวก็อยู่กับฉันนะ ฉันแยกไปน่าจะดีกว่าพวกเธอแยกไปคนเดียว” เรมีอาอธิบาย ถ้าคนที่แยกไปไม่ใช่เธอ เรมีอาก็คงจะส่งเฟลวไปเป็นเพื่อนอยู่ดี

สุดท้ายเมื่อโดนชักแม่น้ำทั้งห้าคาทาริน่าก็ยอมเรมีอาในที่สุด สองสาวตรงกลับไปยังที่พักที่พวกเธอตกลงกับพวกหนุ่ม ๆ เอาไว้ในตอนแรก ส่วนเรมีอาเข้าพักที่นั่นพร้อมกับ

เฟลวและฟิลลิป เฟลวนั้นไม่มีวันยอมไปนอนที่โรงเก็บสัตว์แน่ แต่สำหรับฟิลลิปเริ่มเอา
ฝามันเอาไว้กับทางที่พักตามปกติ

ตกคืนนั้น หลังจากการจัดข้าวของแล้วเรมีอาก็นอนแผ่อยู่บนที่นอนขนาดพอดี
ตัวในห้องเล็กกระจัดขนาดแมวแทบดินตายไม่ได้ แต่เมื่อมาคิดดูแล้วก็คงไม่แปลก
เพราะเมืองบลาลิงตันเป็นเมืองที่ค่อนข้างเจริญ อีกทั้งที่ดินแถวนี้ยังเป็นที่ทำเงินทำทอง
เป็นจุดศูนย์กลางการค้าขายที่มีพ่อค้าแม่ค้าจำนวนมากให้ความสนใจ ที่ดินจึงแพงตาม
ไปด้วย เมื่อมาเปรียบเทียบค่าห้องและขนาดของมันกับตอนพักที่หมู่บ้านวินสโพรัสแล้ว
เรมีอา ก็อยากกลับไปยังหมู่บ้านฟิลิปนั้นอีกสักรอบ

เด็กสาวมองไปยังเจ้านกตัวแสบที่กำลังหลับอย่างเป็นสุข โดยเกาะอยู่บนเหินคู่
เสื้อผ้าผอมสูงซึ่งเป็นเฟอร์นิเจอร์เพียงอย่างเดียวในห้องนี้ หากไม่นับของจำเป็นและ
กระจกที่อยู่ในห้องอาบน้ำขนาดเล็กจนแทบไม่น่าเชื่อว่าคนจะเข้าไปยืนอยู่ได้

แต่กระนั้นเด็กสาวก็ไม่ได้ใส่ใจกับสภาพห้องนัก แค่มองที่ซุกหัวนอนเธอก็พอใจแล้ว
ดวงตาสีเงินค่อยๆ ปิดลงตามความง่วงที่ประดังเข้ามา แต่ในวินาทีที่ตากำลังจะปิดสนิท
เสียงตะโกนโหวกเหวกจากเบื้องล่างก็ดึงความสนใจของเจ้าของดวงตาคู่นี้ เสียงที่ได้ยิน
นั้นเป็นเสียงชาวบ้านกำลังตะโกนไล่อะไรบางอย่าง

ร่างบางลุกขึ้นจากที่นอนแล้วมองไปนอกหน้าต่าง ภาพที่เห็นคือกลุ่มคนจากร้าน
ค้าแห่งหนึ่งถือโคมไฟยื่นล้อมร่างเล็กๆ ของเด็กคนหนึ่งเอาไว้ ในมือของชายวัยกลาง
คนที่ยืนล้อมอยู่ถือท่อนไม้ ตามร่างกายของเด็กคนนั้นมีแต่รอยแผลให้เห็น ดีที่ว่ามี
แสงไฟมากพอเธอจึงเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างได้ชัดเจน

ร่างบางพลิกหน้าต่างให้เปิดอ้าแล้วเหวี่ยงร่างข้ามหน้าต่างออกไปในทันที ความสูง
ระดับสามชั้นนี้ไม่เป็นปัญหากับเด็กสาวเลยแม้แต่น้อย

“หน้อย! ไอ้เด็กเวรนี้! พวกข้าไม่ยอมให้แกมาขโมยอะไรอีกแล้ว วันนั้นแหละจะตี
ให้ตายเลย!” ว่าแล้วชายคนที่ถือไม้ก็เงื้อมมือขึ้นก่อนจะฟาดลงไปเต็มแรง

ผัวะ!

เสียงท่อนไม้กระทบผิวเนื้อดังขึ้น หากแต่สิ่งที่กระทบนั้นไม่ใช่ร่างของเด็กคน
ดังกล่าว กลับเป็นท่อนแขนเรียวของคนที่เข้ามาขวางเอาไว้

“แค่ขโมยของถึงกับต้องตีกันขนาดนี้เลยหรือคะ” เจ้าของเสียงกังวานใสที่ติดจะ
เย็นเยือกถามร่างบางที่พุ่งเข้ามาขวางลุกขึ้นยืนดวงตาสีเงินส่องประกายเมื่อกระทบแสงจันทร์
ท่าทางอันสง่างามนั้นทำให้คนที่ยืนล้อมเอาไว้ต้องผงะถอย พร้อมกับท่อนไม้ที่ตัวกลับไ

“นะ...นะ...นี่เจ้า ไม่รู้อะไรแล้วอย่ามาพูดดีกว่า ! รู้ไหมว่าพวกเราทุกคนที่นี่เดือดร้อนเพราะไอ้เด็กเวรนี้มาแล้วไม่รู้ตั้งเท่าไร เข้ามาที่ไรก็รื้อค้นข้าวของจนเสียหายแทบไม่เหลือซาก แล้วยังหยิบเงินทองของมีค่าในร้านไปหมด เจ้าไม่ได้มาเดือดร้อนอย่างพวกข้านี้!” ชายคนหนึ่งในกลุ่มตะโกนออกมา

“แต่ถึงอย่างนั้นก็น่าจะจับเขาส่งทางการนี่คะ ไม่ใช่เอาไม่โล้ตีแบบนี้ เด็กตัวแค่นี้พวกท่านดีไม่ก็ที่เขาংশำในตายแน่ ถ้าทำแบบนี้พวกท่านก็จะกลายเป็นฆาตกรนะคะ” เรมือพยายามให้เหตุผล เพราะเธอรู้ว่าชาวบ้านพวกนี้เป็นผู้เสียหาย

“โอ๊ย ! เด็กแบบนี้ตายไปใครจะสน ชินจับให้ทางการอีกไม่นานก็ต้องถูกปล่อยตัวอยู่ดีเพราะถือว่าอายุยังน้อย พวกข้าจะไม่ยอมขาดทุนอีกแล้ว!” หญิงวัยกลางคนตะคอกสีหน้าของนางแสดงถึงความรังเกียจอย่างไม่ปิดบัง

ให้ตายสิ...สถานการณ์แบบนี้เรมือเกลียดที่สุดเลย จะออกตัวช่วยคนผิดก็ไม่ได้ แต่จะปล่อยให้พวกชาวบ้านฆ่าเด็กตัวแค่นี้ก็ไม่ได้ คงจะต้องหาวิธีที่จะทำให้เรื่องจบลงโดยเร็วเสียแล้ว ถ้าชินเสียเวลาไปมากกว่านี้ชาวบ้านชาวช่องแถวนี้คงจะตื่นกันหมดแน่

“ถ้าอย่างนั้นเอาอย่างนี้ไหมคะ ของที่เสียหายวันนี้ข้าจะชดใช้ให้เอง ส่วนเด็กคนนี้ข้าจะพาเขาไปด้วย พอตัวข้ากำลังจะเดินทางเข้าเมืองหลวงอยู่ ถ้าพาเด็กคนนี้ส่งให้ทางการของเมืองหลวงคงจะมีวิธีการแก้ไขแน่ๆ ค่ะ” เด็กสาวพยายามยื่นข้อเสนอ

เกิดเสียงซุบซิบกันในหมู่ชาวบ้านที่ยืนล้อมวงกันอยู่ ก่อนที่ตัวแทนของพวกเขาจะถามขึ้นอย่างไม่ว่างใจ

“แล้วพวกข้าจะเชื่อได้อย่างไรว่าเจ้าจะเอาตัวเด็กนี้ไปให้ทางการได้จริง ดูจากอายุเจ้าอย่างมาก็คงเกินสิบแปด นี่แม่หนู อย่ามาทำตัวเป็นพวกรักความยุติธรรมแถวนี้เลยของแบบนี้มันกินไม่ได้หรอกนะ” ชายซึ่งเป็นตัวแทนพูดอย่างท้าทาย เพราะในสายตาของพวกเขาคณร่างบางตรงหน้านั้นคงจะเป็นคุณหนูผู้ดีแน่ๆ พวกชนชั้นสูงไม่รู้จักหรอกว่าชีวิตที่ต้องดิ้นรนเป็นอย่างไร แต่สงสัยพวกเขาก็ไม่ได้สังเกต คุณหนูหัวอ่อนที่ไหนจะสามารถฟุ้งตัวเข้ามารับทอนไม้ที่พาดอย่างเต็มแรงได้โดยที่ตัวเองไม่เจ็บอะไรเลยสักนิด

คำพูดและท่าทีของอีกฝ่ายทำให้เรมือไม่มีทางเลือก ความจริงเธอก็ไม่ค่อยอยากจะใช้วิธีนี้สักเท่าไรเพราะไม่ดีกับฝ่ายชาวบ้านที่เป็นผู้เสียหายมากไปหน่อย แต่ตอนนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องยุติสถานการณ์นี้ให้ได้เสียก่อน

“ถ้าเช่นนั้นพวกท่านอยากจะฆ่าเด็กคนนี้ก็ทำไปสิคะ แต่คงจะต้องขอบอกว่า ข้านี้แหละที่จะไปแจ้งความกับทางเจ้าหน้าที่ และถ้าเจ้าหน้าที่ที่นั่นไม่ให้ความร่วมมือข้าก็จะ

ไปแจ้งที่เมืองหลวง เพราะข้าบอกไปแล้วว่าจะเดินทางไปคาโล" ว่าจบเด็กสาวก็ทำไม่
อนาทรือนใจพลางเดินออกจากวงล้อม ก่อนจะจ้องมองไปยังคนเหล่านั้นราวกับต้องการ
จะเก็บภาพทุกอิริยาบถของพวกเขา

การกระทำที่คาดไม่ถึงของเรมีอาทำให้ชาวบ้านเหล่านั้นหน้าซีดเผือด เพราะพวกเขา
ไม่คิดเลยว่าเด็กสาวตัวคนเดียวจะกล้าข่มขู่คนจำนวนมากที่มีอาวุธอยู่ในมือ แต่เมื่อ
ทุกคนสบกับดวงตาสีเงินหอบประกายกร้าวคู้้นั้นก็ทำให้ความสงสัยนี้หมดไปทันที อำนาจ
ประหลาดที่ไม่รู้มาจากไหนแผ่ออกมาจากร่างบางของเด็กสาวผู้ดงามตรงหน้า จิตใต้
สำนึกร้องเตือนว่าอย่าไปลองดีกับคนคนนี้จะดีกว่า

"กะ...กะ...ก็ได้ ถ้านั้นแจ็กก็เอาเงินมาให้พวกข้าซะสิ" สุตท้ายพวกชาวบ้านจึงยอม
ถอยให้

เมื่อถูกเรียกเงินเรมีอาจึงคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจถอดแหวนทองคำจาก
นิ้วกลางข้างซ้ายให้ชาวบ้านที่ถูกขโมยของไปวันนี้ ดีที่โลมันติดตัวเอาไว้ตามคำแนะนำที่ว่า
ควรจะมีอะไรติดตัวเอาไว้บ้างเผื่อกรณีฉุกเฉิน มูลค่าของแหวนทองวงนั้นไม่ต้องบอกก็รู้
ต่อให้ซื้อบ้านใหม่ทั้งหลังยังทำได้เลย เพราะมันเป็นทองคำลงอาคมที่มีราคาแพงเหลือ

เมื่อได้ของตามต้องการพวกชาวบ้านก็แยกย้ายกันไปตามทางของตน เหลือทั้ง
เอาไว้ก็แต่เชือกเส้นหนึ่งให้เรมีอา เด็กสาวรอจนพวกเขากลับไปจนหมดแล้วจึงหันไป
จัดการกับต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมด แต่เมื่อดวงตาสีเงินตัวดกกลับไปมอง เธอก็ต้อง
ถอนหายใจออกมาทันที

"คบเด็กสร้างบ้านแล้วโหมละ" บริเวณที่ควรจะมีร่างของเด็กผู้ชายตัวเล็กที่มี
บาดแผลพกข้าทั่วตัวกลับเหลือเพียงพื้นหินโล่งๆ ไร้เงาของเด็กตัวปัญหา

ดวงตาสีเงินตัวดกมองพระจันทร์ที่ลอยเด่นอยู่กลางท้องฟ้า มาวันแรกก็มีเรื่อง
เสียแล้ว แถมดูท่าว่าคีนนี้จะยาวไกลเสียด้วย...